

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ἡλικίαν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

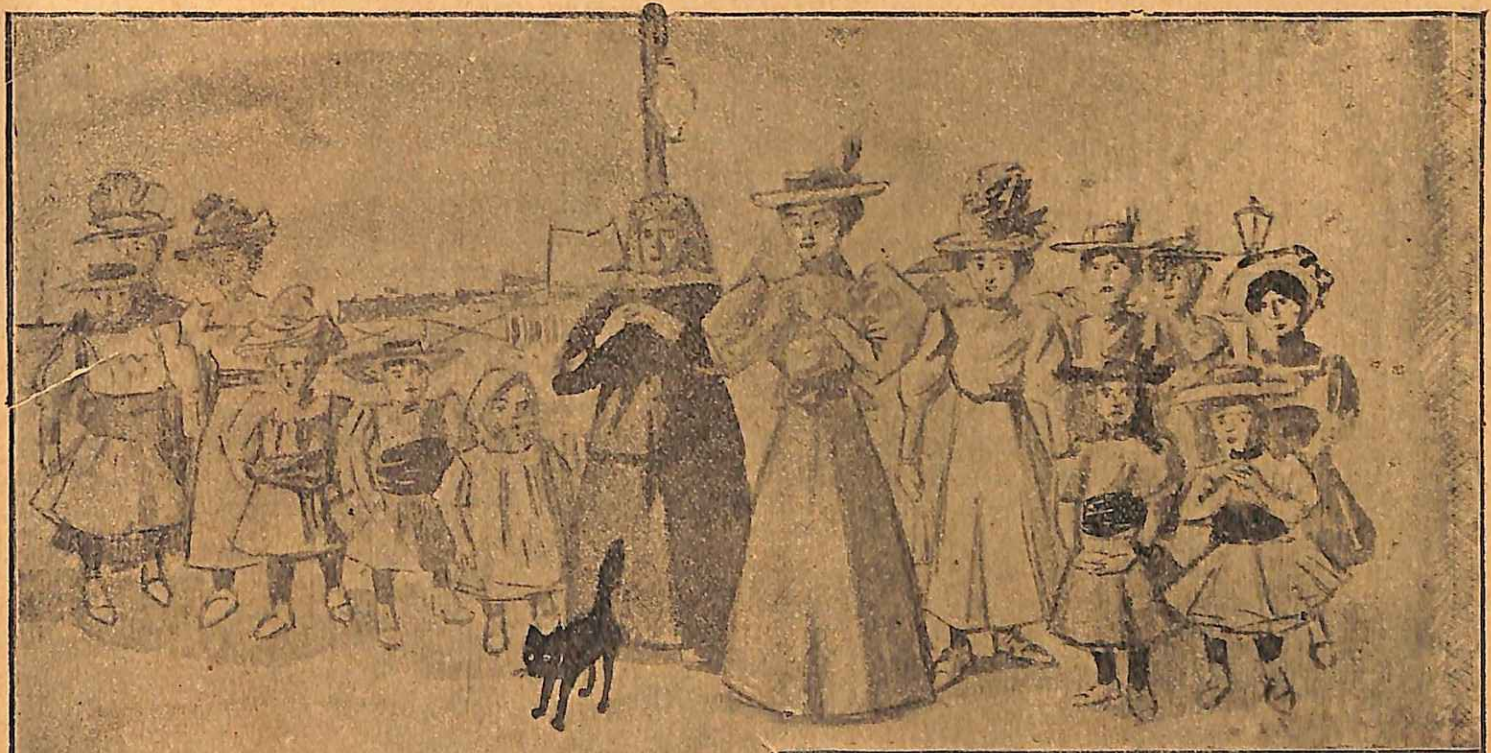
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσόσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'. — Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 25 Ὀκτωβρίου 1897

Ἔτος 19^{ον}. — Ἀριθ. 44—45

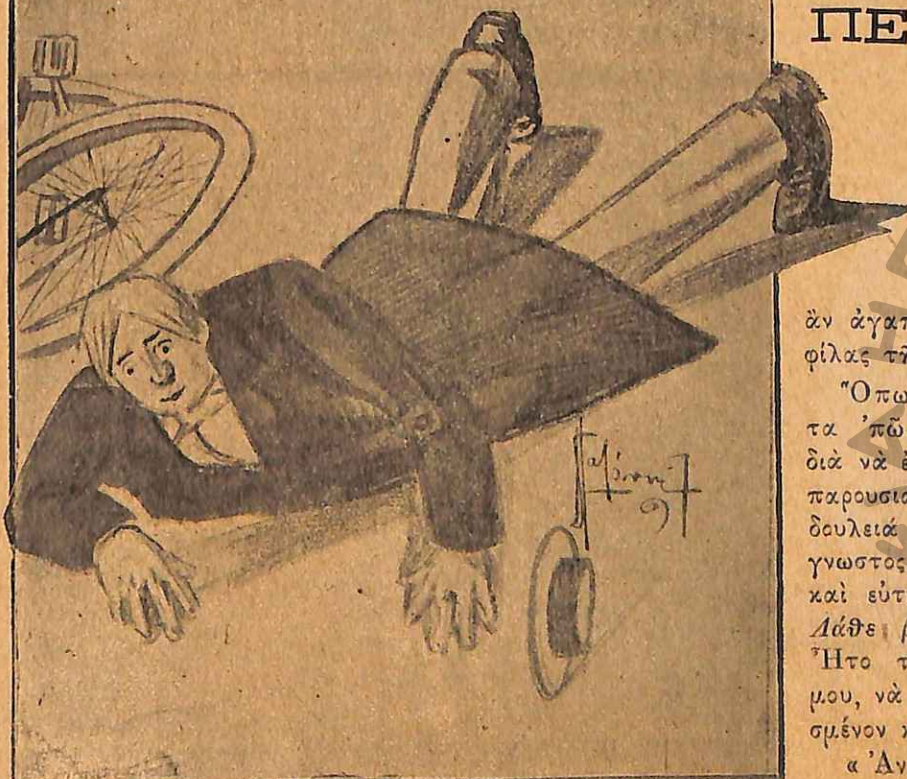

ΠΕΜΠΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΝΑΝΙΑΣ ὁ Πρῶτος καὶ ὡς ἐλπίζω τελευταῖος, — μὲ ἄλλους λόγους ὁ αἰώνιος ψυχογυῖος τῆς Διαπλάσεως καὶ ἀδελφὸς τῶν δώδεκα ἀδελφῶν του, (γένους θηλυκοῦ, ἂν ἀγαπᾶτε !) πρὸς ἅπαντας τοὺς φίλους καὶ τὰς φίλας τῆς Διαπλάσεως, χαίρειν !

Ὅπως ἐσπᾶσα πρὸ ὀλίγου τὸ πόδι μου, (θὰ σᾶς τα 'πῶ. . .) — σπάζω τὴν καὶ τὸ κεφάλι μου, διὰ νὰ ἐννοήσω τί ἤθελεν ἡ κυρία Διάπλασις νὰ με παρουσιάσῃ εἰς τὸν κόσμον ! Ἐγὼ καλὰ ἔκαμνα τὴ δουλειά μου τόσα χρόνια εἰς τὸ γραφεῖόν της, ἀγνωστος, ἀφανὴς καὶ . . . ἀναν-ώρυμος, ἥσυχος ὅμως καὶ εὐτυχής, ἐφαρμόζων τὴν ἀρχαίαν παροιμίαν : Λάθε βιάσας. Ἐ, διατί τώρα νὰ με φανερώσῃ ; Ἦτο τάχα καμμία ἀνάγκη νὰ χάσω τὴν ἡσυχίαν μου, νὰ βάλω καὶ ἄλλες σκοτούρες εἰς τὸ κακοφτιασμένον καὶ ξερόν αὐτὸ κεφάλι ;

α' Ἀνανία ! ἔ, Ἀνανία ! Μὴ παραπονῆσαι ἐναντίον

τῶν ἄλλων! Μόνον ἡ φιλοδοξία σου πταίει. Διὰ τί λοιπόν ἐξεροκοκινίσεις, χωρίς νά διαμαρτυρηθῇς διόλου, ὅταν ἡ κυρία Διάπλασις σοῦ ἀνήγγειλεν—ἀπό τὸ 1895 ἂν ἐνθυμῇσαι,—ὅτι θά σ' ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς ἀφανείας σου καὶ θά δημοσιεύσῃ τὴν... γελοιογραφίαν σου; » Ε ;

— Ναί, ναί! ἔχεις δίκαιον, κυρία Συνειδήσις! Κανείς δέν μου πταίει. Ἄν δέν ἤθελα κ' ἐγώ, τίποτε δέν θά ἐγίνετο... Ἄλλ' ἄφησέ με νά παραπονοῦμαι τουλάχιστον κατὰ τοῦ ἐαυτοῦ μου! Δέν ἤξεύρω ἂν ἡ Πίσσα εἶνε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν δόξαν τῆς, ἀφ' οὗ δέν κάμνη ἄλλην δουλειάν παρὰ νά συμπληρῇ με τὴν μακρὴν τῆς σκιαγραφίαν τὰ συμπλέγματά μας, νά δέχεται ἀσπασμούς γατῶν ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς καὶ νά κυττάζῃ με περιέργειαν ἀπὸ τὰ μπαλκόνια μας τοὺς διαβάτας τῆς ὁδοῦ Αἰόλου... Ἄλλὰ ῥώτησε καὶ μένα, νά σου πῶ πόσον ἀκριβῶς πληρόνεται ἡ δόξα. «Κύριε Ἀνανία! νά μὴ μας ξεχάσῃς εἰς τὰς Σκέψεις σου! (ἂ μὴ! θεὸς φυλάξῃ! κανένα δέν θά ξεχάσω!)—Κύριε Ἀνανία! νά μετρήσετε καλὰ τὰς λύσεις μου, διὰ νά μὴ γίνῃ κανένα λάθος. Προπάντων δὲ νά εἰσθε ἐπιεικῆς. (Ἄκουε ἐκεῖ!)—Κύριε Ἀνανία! ἤθελα πολὺ, ἂν ἦτο δυνατόν, νά με βραβεύσετε... (ὦ, τί λόγος!)—Κύριε Ἀνανία! μὰ πότε λοιπόν θά μου δημοσιεύσετε καὶ μένα καμμίαν Πνευματικὴν Ἀσκήσιν; (Μὲ τὴ σειρά σου, ἀγάπη μου, μὲ τὴ σειρά σου!)—Κύριε Ἀνανία! ἀφ' οὗ λοιπόν εἰσθε τόσο κακός, μάθετε ὅτι τὸ ὄνομά σας εἶνε σύνθετον ἀπὸ τὸ α ἄθροιστικὸν καὶ τὴν λέξιν ἄνοια! (Εὐχαριστῶ, μικρὲ μου κύριε! Ἄλλ' ἂν ἐγὼ εἶμαι κακός, ἐσὺ εἶσαι ἀγράμματος. Ὁ Ἀνανίας παράγεται ἀπὸ τὸ α στερητικὸν καὶ ἀπὸ τὴν λέξιν ἀνία! μάθε το!—Μὰ κύριε Ἀνανία! ἐ, κύριε Ἀνανία! Πότε λοιπόν θά γράψῃς τὴν κρίσιν τῆς Ε' Κυριακῆς; Μὰς ἔσκασες πειά! (Μὰ ψυχὴ μου τὸ Ἀρχιζιζάνιον, βλέπεις, δέν ἔστειλε τὴν εἰκόνα του καί...)

—Καλὲ τί Ἀρχιζιζάνιον! Δέν μας λές πῶς εἶσαι τεμπέλης καὶ πῆγες εἰς τὸ Φάληρον, μὲ τὴν πρόφασιν πῶς θά γράψῃς, διὰ νά τὸ ρίξῃς βρειά;! (Νά τὰ μας!...)

Ἔ, τὰ εἶχα ἐγὼ πρῶτα αὐτά; Μὲ ἤξευρε κανείς; Μοῦ ὠμιλοῦσε κανείς; Μὲ ἔωγράφιζε κανείς; Μ' ἔτεχνολογοῦσε κανείς; Μ' ἐμάλωνε κανείς; Ἀ, φιλοδοξία, τί μου κάμνεις! τί μου κάμνεις!...

— Παῦσε ἐπὶ τέλους, Ἀνανία! Τὸ ξεύρεις ὅτι σήμερα εἶσαι πολὺ μουρμούρης;

— Τὸ ἀναγνωρίζω, κυρία Συνειδήσις. Ἄλλὰ, ξεύρετε, κάποτε—κάποτε μοῦ πονεῖ ἀκόμη τὸ πόδι καί... τότε δικαιολογῶ τὴν πρώτην παρχωγὴν τοῦ ὀνόματός μου, ἐκείνην τὴν κακεντρεχῆ.

— Μὰ πέ το λοιπόν, νά το ξεύρουμε!

— Βέβαια, πρέπει νά το πῶ. Θά το μάθουν καὶ τὰ παιδιὰ, καὶ ἴσως μάλιστα μὲ δικαιολογήσουν ὀλίγον διὰ τὴν βραδύτητα τῆς Ε' Κυριακῆς. Δέν πταίει μόνον τὸ Ἀρχιζιζάνιον πταίει καί... τὸ ποδήλατόν μου. Ἡ Τεμπελιά ἔπαιξε πολὺ μικρὸν μέρος εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Λοιπόν, ἀκούσατε καὶ κρίνατε:

Ἡ ἐρώτησις διὰ τὴν Ε'. Κυριακὴν ἦτο ἡ ἐξῆς: «Ἀν ἐπρόκειτο νά κάμετε ἐν ταξιδίῳ χάριν διασκεδάσεως μὲ τί θά ἐκαξειδεύατε κατὰ προτίμησιν; Μὲ ἄλλους λόγους, ποῖον μέσον μεταφορᾶς προτιμάτε;»

Καὶ εἶπα πρὸς τὸν ἐαυτόν μου. «Ταλαίπωρε Ἀνανία,

πρόκειται νά κρίνῃς τετρακοσίας πεντήκοντα καὶ τρεῖς (ἀρ. 453) ἀπαντήσεις εἰς αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν. Τὸ καθήκόν σου δέν εἶνε μόνον νά κάμῃς δύο τρία λογοπαίγνια, ἀλλὰ πρὸ πάντων νά φανῇς εὐσυνείδητος. Διὰ νά κρίνῃς μίαν προτίμησιν μέσου συγκοινωνίας, διὰ νά ἐκτιμήσῃς τὴν δικαιολογίαν τῆς, πρέπει νά ἔχῃς πείραν ὅλων τῶν μέσων τῆς μεταφορᾶς—τουλάχιστον τῶν κυριωτέρων. Πεζὸς ἔτυχε νά ὁδοιπορήσῃς πολλάκις. Εἶνε τὸ μόνον μέσον, τὸ ὁποῖον σοῦ ἐπιτρέπουν συχνότερα τὸ ἰσχνὸν βαλάντιόν σου καὶ οἱ ἰσχνοὶ σου οἱ εὐκίνητοι πόδες. Μὲ ἄμαξαν ἐπέστρεψες πολλάκις δωρεάν, συνοδεύσας κηδεῖας μέχρι τοῦ Νεκροταφείου. Μὲ τὸ τράμ ἀνεβοκατεβαίνεις ὁπωσδήποτε συχνά. Γαϊδουροκαβαλλάρια ἐπῆγες μιὰ φορά ἀπὸ τὸ Μαρούσι εἰς τὴν Πεντέλην, μαζί με τὸν κ. Φαίδωνα. Καὶ με τὸν Σιδηρόδρομον κατεβαίνεις εἰς τὸν Πειραιᾶ, κάθε φοράν ποῦ φθάνει κανένα χρηματόδεμα ἀπὸ τὴν Ρωσίαν ἢ ἀπὸ τὴν Αὐστρίαν εἰς τὸ Πρακτορεῖον τοῦ Λούδ, διὰ τὴν Διάπλασιν. Κατὰ θάλασσαν πάλιν, ἔτυχε νά κάμῃς ἀπὸ δύο τρία ταξιδιάκια μὲ βάρκαν, μὲ κότερον, μὲ ἀτμόπλοιο καὶ μὲ ἀτμάκατον ἀκόμη. Εἶδες ὅτι εἰς τὴν τρικυμίαν δέν τα καταφέρνεις καὶ τόσο πολὺ, ὅτι δέν σοῦ ἀρέσει καθόλου ἡ περιέργος ἐκείνη γυμναστικὴ τοῦ στομάχου; ἄλλ' εἶδες ἐπίσης ὅτι θαλάσσιον ταξίδι μὲ γαλήνην, εἶνε ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ποῦ γίνονται...

«Καλὰ καὶ ἄξια ὅλ' αὐτά! κανείς δέν εἰμπορεῖ νά σου εἴπῃ, κύρ ἐαυτέ μου, ὅτι δέν ἔχεις ἀρκετὴν πείραν, ἀρκετῶν μέσων μεταφορᾶς. Ναί, Ἀλλὰ ποῦ δέν ἐκαβαλλίκευσε ποτέ σου ἄλλον; Ἀλλὰ ποῦ δέν ἤλθες ποτέ σου εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ τὸ ποδήλατον, παρὰ μίαν φοράν μόνον, ποῦ σ' ἔρριξεν εἰς τὰς λάσπες ἑνὸς ἀδέξιου Ποδηλάτης; (ὄχι ὁ Ἀκάματος, σὰς ὀρκίζομαι...)»

«Ἄλογον καὶ ποδήλατον! Ὑπάρχουν κοινότερα, συνηθέστερα μέσα μεταφορᾶς; Καλὰ νά μὴν ἤξεύρῃς τί θά πῇ Ἀερόστατον καλὰ νά μὴν ἐκαβαλλίκευσε ποτέ σου Στρουθοκάμηλον καλὰ νά μὴν ἐταξειδεύσε ποτέ με αὐτόματον ἠλεκτρικὴν ἄμαξαν! Ἀλλὰ μὲ ποδήλατον, καί μένε! μὲ ἄλλον;...—Ἄ δέν γίνεται αὐτό, ὄχι! Πρὶν κάμῃς τὴν κρίσιν, πρέπει, ὀφείλεις, ὑποχρεοῦσαι, εἶσαι ἀναγκασμένος νά μάθῃς τουλάχιστον ἱππασίαν καὶ ποδηλασίαν!»

Εἶπα τὸ σχέδιόν μου εἰς τὴν κυρίαν Διάπλασιν. Ἀλλὰ δέν ἐφάνη πολὺ ἐνθουσιασμένη. «—Εἶνε τώρα καιρὸς διὰ περιττὰ ἔξοδα; μοῦ εἶπε. Δέν βλέπεις τί καταστροφὰς ἐπάθameν εἰς τὴν Θεσσαλίαν; Ἀ, σὲ βεβαιῶ, ὅτι δέν ἐδιάλεξες καλὴν ἐποχὴν, διὰ νά τελειοποιήσῃς τὴν ἀνατροφήν σου, εὐσυνείδητέ μου Ἀνανία... Πῆγαινε νά εὐρῇς τὸν φίλον σου Ἀζαρίαν, ὁ ὁποῖος καὶ ἱππασίαν ξεύρει καὶ ποδήλατον ἐρώτησέ τον νά σου πῇ τὰς ἐντυπώσεις του, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἰκονομεῖς τὰ χρήματά μου καὶ τὴν περιστάσιν σου.»

Νά μία ιδέα! Ὁ φίλος μου Ἀζαρίας, ὁ ὁποῖος εἶνε ἀρκετὰ πλούσιος, ἔχει μίαν ἑπαυλιν εἰς τὸ Φάληρον, δύο ἄλογα εἰς τὸν σταῦλόν του, ἕνα ποδήλατον εἰς τὸ σπιτάκι τοῦ κήπου του, καὶ μίαν χρυσὴν καρδιάν εἰς τὰ στήθη του. Αὐτὸς ὄχι μόνον εἰμπορεῖ νά μου εἴπῃ τὰς ἐντυπώσεις του, ἀλλὰ καὶ νά με μάθῃ ἱππασίαν καὶ ποδήλατον, χωρίς νά πληρώσω δίδακτρα. Τί καλὰ!

Ἐπῆγα, τὸν ἤρξα καὶ τοῦ τα εἶπα ὅλα.

Φαντασθῆτε, νά ζητήσετε ἕνα ποτήρι νερό, καὶ σας νά

κάμουν ὁλόκληρον τραπέζι. Αὐτὸ μοῦ συνέβη με τὸν χρυσόν μου φίλον Ἀζαρίαν.

— Νά σε μάθω καὶ ἱππασίαν καὶ ποδήλατον καὶ ὅ,τι ξεύρω. Σὲ συμβουλεύω μάλιστα νά ζητήσῃς ἄδειαν ἀπὸ τὴν Διάπλασιν καὶ νά ἔλθῃς νά κατοικήσῃς ἐδῶ. Σὲ φιλοξενῶ εἰς τὴν ἑπαυλίν μου ὅλον τὸ καλοκαίρι. Ἐδῶ θά γράψῃς τὴν κρίσιν τῆς Ε' Κυριακῆς. Θά ἔχῃς ἡσυχίαν, καθαρὸν ἀέρα, κῆπον, θάλασσαν...

— Ναί, ναί! τὸν διέκοψα πλήρως χαρᾶς. Θά πέρνω καὶ τὸ λουτρό μου καὶ θά περνώ ὥραια.

— Μόνον τὰ καλαμπούριά σου δέν θά περνοῦν! ἀπήντησεν ὁ Ἀζαρίας. Ἐμένα δέν μου ἀρέσουν, ξεύρεις... Ἄφησέ τα λοιπόν, καὶ πῆγαινε, τρέξε γρήγορα νά πάρῃς τὴν ἄδειαν τῆς Διαπλάσεως.»

Ἐτρέξα... ὅσον ἔτρεχεν ὁ σιδηρόδρομος. Χάρις εἰς τὴν Ἀγάπην, ἡ ὁποία ἀπὸ ἀδελφικὴν ἀγάπην, ἀνέλαβε νά με ἀντικαταστήσῃ εἰς τὸ Γραφεῖον, ἔλαβα ἄδειαν ἀπουσίας δύο μηνῶν, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην ἡμέραν εἰς τὰς 5 Μαΐου,—ἐγκατεστάθην εἰς τὸ Φάληρον, εἰς τὴν λαμπρὰν ἑπαυλιν τοῦ λαμπροῦ φίλου μου Ἀζαρία.

— Ἀζαρία, τῷ εἶπα μετὰ δύο ἡμέρας. Βλέπω ὅτι ἀπὸ τὴν συντροφίαν μας δέν λείπει μόνον ὁ Μισαήλ, ἀλλὰ καὶ ἡ Κάμιнос τῶν τριῶν Παιδῶν τῆς Γραφῆς. Μόνον ἐγὼ ἐψηνόμουν εἰς τὴν κάμινον, ὅταν ἤμουν εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἀλλὰ ἐδῶ εἰς τὸ Φάληρον ἔχει τόσην ὁροσίαν, ὥστε μοῦ φαίνεται, ὅτι πρέπει νάλλάξωμεν τὰ ὀνόματά μας...

— Ὅχι, Ἀνανία, ἴσα-ἴσα πρέπει νά τα κρατήσωμεν. Νομίζεις λοιπόν ὅτι διὰ τοῦ θαύματος ἡ Κάμιнос τῶν Τριῶν Παιδῶν δέν ἦτο ὅσον καὶ τὸ Φάληρον ὁροσερά;

Αὐτὰ καὶ ἄλλα λέγοντες, ἐπερνούσαμεν γλυκὰ τὸν καιρὸν... Παρ' ὀλίγον νά ξεχάσω καὶ τὴν Ε' Κυριακὴν καὶ τὰ μαθήματα, καὶ ὅλα, ἂν δέν μοῦ τα ὑπενθύμιζεν ἐγκαίρως ἡ πρώτη Κυριακή... ποῦ ἐξημερώθηκα εἰς τὸ Φάληρον. Ἐρχίσameν λοιπόν εὐθὺς τὸ ποδήλατον καὶ τὴν ἱππασίαν. Ὁμολογῶ ὅτι εἰς αὐτὸ τὸ μάθημα δέν ἔκαμα μεγάλας προόδους. Τὸ ποδήλατον ὅμως μοῦ ἐφάνη πλέον πειθήνιον ἀπὸ τὸ ἄλογον τοῦ Ἀζαρία, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ καλὸς σας Ἀνανίας μετεβλήθη εἰς ἀρχάριον μὲν ἀκόμη ἄλλ' ἀρκετὰ εὐέλπιν ποδηλάτην...

Καὶ ἦλθε τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο ἀπόγευμα, τὸ ὁποῖον θάργησω νά λησιμονήσω.

Ἡ Ἀγάπη μοῦ εἶχε γράψῃ, ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην θά ἤρχοντο ὅλοι μου αἱ ἀδελφαὶ μαζί με τὴν Διάπλασιν καὶ με τὴν Μάρθαν καὶ με τὴν Πίσσαν ἀκόμη—πανοικεῖ τελοσπάντων,—διὰ νά με ἰδοῦν εἰς τὸ Φάληρον καὶ νά μου φέρουν τὰς ἐπιστολάς τῆς Ε' Κυριακῆς (διότι εἶχε ληξῆν πλέον ἡ προθεσμία καὶ ὁ σωρὸς ἦτο πλήρης καὶ ἔτοιμος.)

— Νά περιστάσις διὰ νά δείξω καὶ τὰς προόδους μου! ἐσκέφην. Θά ὑπάγω νά τους ὑποδεξῶ ἐπιποδήλατος!

Ἀπὸ τὴν ἑπαυλιν τοῦ φίλου μου μέχρι τοῦ Σταθμοῦ, ἡ ἀπόστασις εἶνε ἀρκετὰ μεγάλη. Μ' ἐκούρχε λοιπόν κάπως ἡ ἀσυνείηστος ἐκείνη ποδηλασία. Ἐκτὸς τούτου καθὼς εἶδα, ὥστερ' ἀπὸ ἀρκετὰς ἡμέρας, τὴν παράταξιν τῶν ὀδώκε ἀδελφῶν μου καὶ ἐν τῇ μέσῳ αὐτῶν τὴν κυ-

ρίαν Διάπλασιν καὶ τὴν Μάρθαν, νά με βλέπουν με χαρὰν καὶ με θαυμασμόν εἰς τὸ ποδήλατον, ἡσθάνθην μίαν συγκίνησιν πολὺ παράδοξον, καὶ μετ' ὀλίγον ἔπαυσα νά εἶμαι κύριος τῆς σιδηρᾶς μου μηχανῆς. Ἐν τούτῳ ἐξακολουθοῦσα νά διαγράφω εὐρυτάτους κύκλους περὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ μας συμπλέγματος, με ἀκτῖνα φθάνουσιν ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ μέχρι τῆς παραλίας, διὰ νά δείξω ὅλην μου τὴν ἱκανότητα... Ἀλλὰ νά ἐκεῖ ἐξαφνα μία πέτρα ὑποθέτω ὅτι θά ἦτο ἡ Πέτρα Σκανδάλου... Τὸ ποδήλατόν μου σκοντάπτει... κλονίζομαι... ποῦ ψυχραιμία πλέον νά κρατηθῶ... καὶ μπράφ! ὁ ἐπιποδήλατος γίνεται ἀμέσως ὑποποδήλατος...

— ὦ!... ὦ!... ὦ!... ὦ!... ἄ!... ἄ!... ἄ!...

Μία συναυλία ἀλγεινῶν ἐπιφωνήσεων, παντὸς μουσικοῦ χρώματος, φθάνει μέχρι τῶν ὠτων μου. Ἀλλὰ ἐγὼ ἐμουγκρίσα τὴν ἀλγεινοτέραν:

— ὦωωωω!... ἔκαμα. Τὸ πόδι μου! τὸ πόδι μου!

Ποῦ νά σηκωθῶ! Ὅσο εἶνε μακρὺ, τόσῳ νά ἦτο καὶ παχὺ τὸ πόδι μου, δέν θά μου ἐφαίνετο βαρύτερον. Μολύβι ξεύρετε τί θά πῇ μολύβι;...

Καὶ πόνος; ὦ θεέ μου, τί πόνος!

Δέν θά σας περιγράψω πῶς μ' ἐσῆκωσαν, πῶς μὲ ἐπῆγαν ἐπὶ τὸ σπῆτι τοῦ Ἀζαρία, πῶς μοῦ ἔδωσαν τὸ πόδι, τί βάσανα ὑπέ-

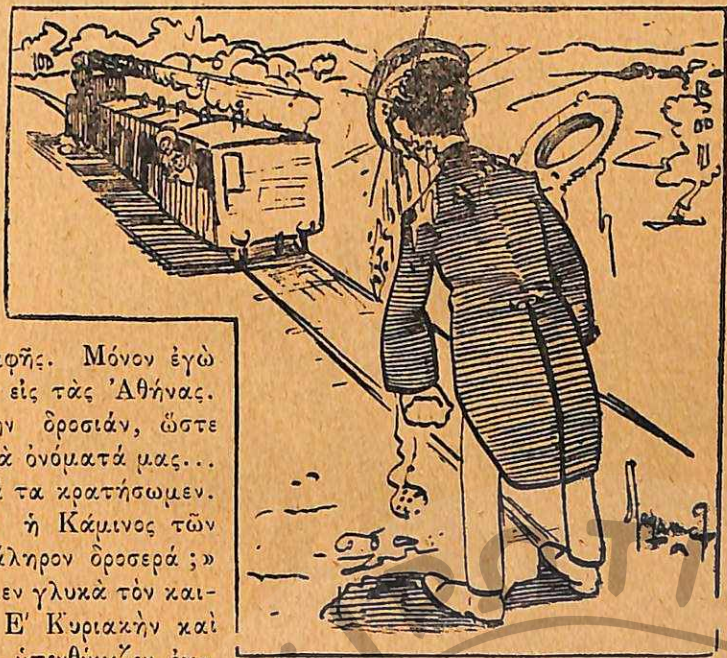
φερα ἐπὶ σαράντα ἡμέρας, πόσον ἐλυπήθη ἡ Διάπλασις καὶ αἱ ἀδελφαὶ μου, πόσον προσηυχῆθη ἡ Μάρθα, πόσον μ' ἐπεριποιήθη ὁ Ἀζαρίας... Τὰ φαντάζεσθε.

Εἶχε ραχισθῇ τὸ κόκκαλον τῆς κνήμης μου. Ὁ ἰατρός μοῦ το ἐκτίσε μέσα εἰς γύψον καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι πρέπει νά τὸ ἀφήσω ἀκίνητον ἐπὶ εἰκοσιπέντε ἡμέρας.

Ἐν τούτοις παρήλθον σαράντα, χωρίς νά ἡμπορέσω ἀκόμη νά το πατήσω. Ὁραῖον Φάληρον ἔκαμα, μὰ τὴν ἀλήθειαν! Νά, καὶ τώρα ἀκόμη ποῦ σας γράφω, εἶνε στιγμὴ ποῦ μοῦ πονεῖ τὸ πόδι,—δι' αὐτὸ γίνομαι καὶ λιγάκι μουρμούρης,—καὶ δέν ἡμπορῶ νά κάμω διακόσια βήματα, χωρίς νά κουρασθῶ, νά μουδιάσω φοβερά. Λαμπρὰ μὲ ἀντήμειψεν ὁ Θεός—ἐλέγα μίαν ἡμέραν,—διὰ τὴν εὐσυνείδησίαν μου!

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Ἀζαρίας. Ἐτιμωρήθης διὰ τὴν ματαιοδοξίαν σου. Ὅποιος δέν ξερεῖ ἀκόμη καλὰ τὸ ποδήλατον, δέν κάμνει σκέρτσά καὶ ἐπιδείξεις. Μεθαύριον ποῦ θά μάθῃς...

— Ὅχι, ὄχι! σ' εὐχαριστῶ! ἐφώναξα. Ὅστε ποδήλατον θέλω εἰς τὸ ἐξῆς, οὔτε ἱππασίαν! Ἀρκετὰ ἐμάθα ἔως τώρα, ἀγαπητέ μου διδάσκαλε Ἀζαρία. Ξεύρω πο-

«Σκούρος νά ἦτο, δέν θά του ἤρχετο τόσο καλὰ!» (Σελ. 350, στήλ. α'.)

λύ καλὰ νὰ πέφτω καὶ νὰ σπάζω τὸ πόδι μου. Ἐ, τί ἄλλο θέλεις ;»

Ἡ Διάπλασις ἤθελε νὰ σὰς τα διηγηθῇ ἀμέσως.

— Ὅχι, τῆς εἶπα, σὰς παρακαλῶ. Θέλω νὰ τα διηγηθῶ μόνος μου, ὅταν θὰ γράψω τὴν κρίσιν τῆς Ε' Κυριακῆς.

— Ἄ, ὥστε ἐπιμένεις ;

— Ἀκούς λείει ! Ἐπειδὴ θὰ μένω περιορισμένος εἰς τὸ σπίτι, φοβεῖσθε ὅτι δὲν θὰ ἠμπορέσω νὰ γράψω ; Ἡ νομίζετε ὅτι γράφω . . . μὲ τὸ πόδι ; . . . Ἰσα-ἴσα θὰ γράψω πολὺ καλλίτερα καὶ πολὺ γρηγορώτερα. Ἄν ἤμουν ἐλεύθερος νὰ τρέχω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ποῖος τὸ ξέρει πότε καὶ πῶς θὰ ἐτελείονα. Οὐδὲν κακὸν ἄμικτον καλοῦ !»

Ἡ Μάρθα, ἡ ὁποία μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, δὲν ἐνεθαρρύνθη νὰ στενευθῇ, ἄρα εἶδε τὴν καλὴν ὄψιν τοῦ πράγματος, ἐχαμογέλασε καὶ μου εἶπε :

— Βλέπεις, κύριε Ἀνανία ; Αὐτὰ παθαίνει, ὅποιος περιπαίζει τοὺς ἄλλους. Μ' ἐπερίπαϊες, πῶς ἦτον ἀδύνατον τάχα νὰ γίνῃ Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως, χωρὶς νὰ πάθω κάτι τι. Χρ ! Θέλεις τώρα νὰ γελᾶσω κ' ἐγὼ μ' αὐτὸ ποῦ ἔπαθες, ἐξ αἰτίας τῆς Πέμπτης Κυριακῆς ;

— Ὅχι τώρα, κυρὰ Μάρθα, νὰ ζῆς.

Ἄρα γίνω ἐντελῶς καλὰ. Περίμενε, θὰ γελᾶσουμε καὶ οἱ δύο. . . καὶ ὅλα τὰ παιδιὰ.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀναρρώσεως, εἰδιόθασα καὶ ἐτακτοποιήσα τὰς ἀπαντήσεις σας. Ἐκαθήμην εἰς μίαν ἀναπαυτικήν πολυθρόναν μὲ καρὸν, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀζαρίας ἔσπερνε ὡς τὴν τάραντα — νὰ ἑνα μέσον μεταφορᾶς, τὸ ὁποῖον κανεὶς δὲν ἐσυλλογίσθη ! — καὶ ἐκεῖ εἰργαζόμεθα μαζί, διακοπτόμενοι μόνον διὰ νὰ ἴδωμεν πότε τὸν σιδηρόδρομον, πότε καμμίαν βάρκαν, πότε κανὲν ἀτμόπλοιο, πότε κανὲν ποδήλατον καὶ πότε . . . κανὲν ἀερόστατον.

Φς ! Φς ! Φς ! . . . Τρού ! τρού ! τρού !

Νά, τὸ τραῖνο φθάνει . . . σταματᾷ . . . οἱ ἐπιβάται ἐξέρχονται . . . Ἄς πάρωμεν τὰ γυαλιά μας νὰ κυττάξωμεν. Ἄρά γε θὰ γνωρίσωμεν κανένα ;

Οὐ ! πλῆθος, πλῆθος γνωστῶν . . . Εἶνε ὅλοι φίλοι τῆς Διαπλάσεως, καὶ ὡς μέσον μεταφορᾶς αὐτοὶ προτιμῶν βέβαια τὸν ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΝ.

Εἶνε καμμιὰ πενήνταριά . . . ὁ Ἐμμανουὴλ Ἰωαννίδης, τὸ Γελασιὸ Παιδάκι, τὸ Χρυσὸ Φιλάκι, ὁ Πέτρος Οἰκουόμου, ὁ Πορφυρογέννητος, ὁ Στέφανος Κότινος, ἡ Ζακυνθινὴ Φρόουλα, ἡ Καλὴ Ὅρεξις, ὁ . . . ἡ . . . τό . . . ἄλλα πού νὰ τοὺς ὀνομάσω ὅλους ! Ἐπειτα οἱ περισσότεροὶ μὲν στέκονται, μὲ χαιρετοῦν, καὶ φεύγουν. Ὅλῃγαι μὲ πλησιάζουν καὶ μου ὁμιλοῦν.

— Χαίρετε, κύριε Ἀνανία !

«Εἰς τὸ καλὸ, παιδιὰ μου, καλὸ ταξίδει.» (Σελ. 350, στήλ. α'.)

— ὦ, καλημέρα σας, μικρὲ ἐπιβάτα ! Δὲν εἰσθε νομίζω τὸ Μεσολογγιτάκι ;

— Μάλιστα.

— Καὶ πῶς ; ταξιδεύετε μὲ τὸν Σιδηρόδρομον ;

— Μάλιστα. «Τὸν προτιμῶ ἀπὸ τὸ ἀτμόπλοιο, διότι ὁ σιδηρόδρομος δὲν με ζαλίζει. Ἐπειτα ἔχει ποικιλίαν εἰς τὸν σιδηρόδρομον βλέπει κανεὶς κοιλάδας, χωρία, παραλίας κτλ. Ἐπειτα εἶνε ἀκριβής· δηλαδὴ φθάνει τὴν ὀρισμένην ὥραν, ἐνῶ κάποτε τὸ ἀτμόπλοιο . . .» Ἀλλὰ μὲ συγχωρεῖτε ! Θὰ φύγῃ τὸ τραῖνο· χαίρετε !

— Καλὸν ταξίδει, φίλτατε ! . . . Καὶ σεῖς, δεσποινίς, πού μου χαμογέλατε, δὲν εἰσθε νομίζω ἡ Ἀντίς Ἠλίου ;

— Μάλιστα· ἀλλὰ ἡ ἐκ Μακροχωρίου. Διότι νομίζω ὅτι ἔχετε καὶ μίαν ἄλλην Ἀντίνα Ἠλίου . . .

— Ναι· ἐξ Ἀθηνῶν. Ἐγὶνε λάθος καὶ ἐδόθη εἰς δύο τὸ ἴδιον ψευδώνυμον. Τώρα πού σας βλέπω, σὰς το λέγω, διὰ νὰ πάρете τὰ μέτρα σας. Λοιπὸν καὶ σεῖς προτιμάτε τὸν σιδηρόδρομον ;

— Μάλιστα· διότι ἀέχω σχηματίσῃ τὴν ιδέαν ὅτι εἶνε τὸ μᾶλλον ἀκίνδυνον καὶ τὸ ἀναπαυτικώτερον ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἐφευρεθέντων μέσων μεταφορᾶς . . . Τί νὰ σας εἰπῶ, κύριε Ἀνανία ! τὰ κινδυνώδη μέσα δὲν συμβιβάζονται πολὺ μὲ τὸν χαρακτήρα μου !»

— ὦ, καὶ μὲ τὸν ἰδικόν μου. Ὅρα καὶ σπασμένο πόδι . . . Τώρα μὲ συγχωρεῖτε ! Σὰς ἀφίνω, διότι βλέπω μίαν ἄλλην πού ἔχει νὰ μου πῇ πάρα πολλά. Πῶς εἰσθε, κυρία Μεροσέδῃ ;

— Λαμπρά ! ἀφ' οὗ ταξιδεύω μὲ σιδηρόδρομον ! Μόνον τὸ ἀτμόπλοιο μὲ ζαλίζει, ξεύρετε. Ἀλλὰ μὲ τὸν σιδηρόδρομον πηγαίνω θαυμάσια. Ἀπὸ τριῶν ἐτῶν ἐταξιδεύω ἀπὸ Τεργέστης εἰς Βιέννην. Τί ὠραῖον ! τί μαγευτικὸν ταξίδειον ! Ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου εἰς τὰς Ἀλπεῖς,

ξεύρετε, εἶνε κάτι ἐκτακτόν . . .

— Φαντάζομαι !

— Ἐπειτα ἐπενοῦσαμεν διάφορα ὄρη τρυπημένα . . .

— Σήραγγας, δηλαδὴ.

— Μάλιστα, σήραγγας. Ἡ μεγαλητέρα ἔχει διάστημα 20 λεπτῶν τῆς ὥρας μὲ τὸ τραῖνο. Τί σκότος ! Ἄλλο δὲν ἠκούετο παρὰ ὁ ὄξυς συριγμός τοῦ σιδηρόδρομου . . . Ἀλλοῦ πάλιν ἐβλέπαμεν ὄρη παγωμένα . . . Τί νὰ σας πολυλογῶ τέλος πάντων, ἐγὼ προτιμῶ τὸν σιδηρόδρομον !»

— Χαίρετε, κυρία Μεροσέδῃ. ἔχετε εἰδήσεις ἀπὸ τὸν Κόμητα Μόντε-Χοῖστον ;

— Δὲν τὸν γνωρίζω αὐτόν. Γνωρίζω μόνον τὴν Χριστίναν Γερούση . . . εἴμεθα πολὺ φίλοι, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ τῆς το εἰπῆτε !

— Πολὺ καλὰ, χαίρετε !

— Ξεύρετε, εἶμαι δεκαεὶ ἐτῶν.

— Νά τα χιλιάζετε, δεσποινίς, ἀλλὰ δὲν σας ἠρώτησα . . .

— Ἀλήθεια, δὲν μου δίδετε, σὰς παρακαλῶ, ἐν Βιβλίον Συμπεριφορᾶς ; Ἰδοὺ τὸ ἀντίτιμον.

— Βιβλίον Μεταφορᾶς ; !

— Ὅχι· Συμπεριφορᾶς.

— Ἄ ! μὰ τί σχέσιν ἔχει αὐτὸ μὲ τὰ μέσα τῆς μεταφορᾶς ; Εἰς τὸ ἐξῆς, σὰς παρακαλῶ, νὰ περιορίζεσθε εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς Κυριακῆς. Ἄν ἔχετε νὰ εἰπῆτε καὶ τίποτε ἄλλο . . . τὸ γράφετε εἰς ξεχωριστὸν χαρτί.

— Ἄ, ἔτσι ; μὲ συγχωρεῖτε. Ἐντοσούτω λάβετε καὶ μερικὰ παιδικὰ πνεύματα καὶ μερικὰς πνευματικὰς Ἀσκήσεις . . .

— Εὐχαριστῶ. Νά σας πῶ· δὲν ἔχετε καὶ τίποτε προτάσεις Μικρῶν Μυστικῶν ; καὶ τίποτε παραγγελίας τῶμων ; . . .

— Ὅχι ! ὄχι ! . . . Ἄ, κακὲ Ἀνανία ! μὲ πειράζεις καὶ θὰ σου θυμώσω. Πρόσεξε !

— Τώρα νὰ προσέξω ; Ἐπρεπε νὰ προσέξω, πρὶν σπᾶσω τὸ πόδι. Ἄς εἶνε . . . — ὦ ! κύριε Φλόρενς Ψιττακέ, πῶς ; μὲ τὸν σιδηρόδρομον λοιπὸν καὶ σεῖς ;

— Ἀκριβῶς ! καὶ ὡς Φλόρενς Ψιττακὸς ἔχω σκοπὸν νὰ σὰς φλυαρήσω ὀλίγον.

— Ὅχι δά ! μὴ μετριοφρονεῖτε. Ἄλλως τε νομίζω ὅτι εἰσθε πρῶην φλύαρος . . .

— Ἐγὼ, κύριε Ἀνανία, ἔως τώρα ἐπροτιμοῦσα τὴν λέμβον, ὡς ρομαντικώτεραν. Ἀλλὰ μίαν φορὰν ἐκινδύνευσά νὰ πνιγῶ, καὶ ἂν δὲν ἤξευρα κολύμβι, θὰ σας ἔστελλα τὴν ἀπάντησίν μου ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον . . . Δι' αὐτὸ τώρα προτιμῶ τὸν σιδηρόδρομον. ἔχει καὶ αὐτὸς τοὺς κινδύνους του, τὰς ἐκτροχιάσεις του, ἀλλ' εὐτυχῶς εἶνε σπάνιαι . . . Ἐπειτα αὐτῆς τῆς γνώμης εἶνε καὶ ὁ θεὸς μου, καὶ ἑνας ἀεροναύτης πού τον ἤρξα εἰς τὸν δρόμον καὶ τὸν ἠρώτησα . . .

— Πού ; εἰς τὰς Ἀθήνας ;

— Μάλιστα.

— Περίεργον πρᾶγμα ! . . . Πηγαίνετε τώρα, μὴ σας ἀφήσῃ ὁ σιδηρόδρομος· διότι ἔχει καὶ τὸ ἐλάττωμα νὰ μὴ περιμένῃ—αὐτὸ τὸ ἐξεχάσατε. Ἐπειτα δὲν βλέπετε πού ἔχω ἐπισκέψεις ; Ἰδοὺ ἡ Ποιμενικὴ Φλογέρα καὶ ἡ Ἀῦρα τοῦ Εὐξείνου. Αὐταὶ ἀνέβηκαν ἐπάνω εἰς τὴν τάραντα . . . φαίνεται ὅτι ἔχουν νὰ μου ποῦν πολλά. Καθῆστε, καθῆστε, δεσποινίδες. Τί ἔχομεν, Ποιμενικὴ Φλογέρα ;

— Τὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν Ε' Κυριακὴν ! Ἄμ δὲν ξεύρετε δά πού τὴν εἶχα ἐτοιμὴ πρὶν δημοσιευθῇ ἡ ἐρώτησις !

— Τότε λοιπὸν εἰσθε μάντις !

— Ὅ, τι θέλετε πῆτε ! Ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ νὰκούσσετε πρῶτα. Ἀπρὶν ἐγκατασταθῶμεν ἐδῶ, ἐμέναμεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἐδῶ ἦσαν πρῶτα οἱ γονεῖς μου, διὰ νὰ εὗρουν κατοικίαν, κτλ. καὶ ἐμένα μὲ ἀφῆσαν ἐκεῖ, εἰς τοῦ θεοῦ μου. Μετ' ὀλίγον μου ἐμήνυσαν νὰ ἔλθω καὶ ὁ μπαμπᾶς μου ἔστειλε τὸν ναῦλον τοῦ ἀτμοπλοίου, 100 φράγκα χρυσᾶ, τὰ ὅποια ἐγὼ ἐφύλαττα εἰς τὸ συρτάρι μου.

— Νομίζω, δεσποινίς, ὅτε θὰ ἐκάμνατε καλλίτερα νὰ τὰ δώσετε τοῦ θεοῦ σας.

— Ἰσως, ἀλλὰ τότε δὲν θὰ συνέβαινε τίποτε. Φαντασθῆτε ὅτι τρεῖς ἡμέρας πρὶν ἀναχωρήσω, ἦλθεν εἰς τὸ σπίτι μας μία γυναῖκα καταλυπημένη, δυστυχισμένη, ἐλεεινὴ. Κάτι λησταὶ τῆς εἶχαν πάρῃ τὸ παιδί τῆς, καὶ τῆς ἐζητοῦσαν 50 φράγκα διὰ λύτρα. Πού νὰ τα εὕρῃ ἡ πτωχή ! ὅπου ἐπῆγε καὶ ἐζήτησε, τὴν ἐδίωξαν . . . Ἐγὼ ἡ καλὴ σου τότε, δὲν χάνω καιρὸν, ἀνοίγω τὸ συρτάρι μου καὶ τῆς δίδω 50 φράγκα.

— Καὶ ὁ ναῦλός σας ; Ἀλλοῖμονον !

— Ἐμεινε ὁ μισός ! Πῶς νὰ φύγω τώρα ! τί νὰ εἰπῶ ! . . . Ἐμεινα ἀγρυπνῇ καὶ συλλογισμένη ὅλη τὴ νύκτα . . . Ἐπὶ τέλους τὸ Ἀνατολικὸν ζήτημα ἐλύθη . . . διὰ τοῦ Σιδηρόδρομου. Καὶ ἰδοὺ πῶς : θὰ ἐπὶ ἡγίαινα σιδηροδρομικῶς μέχρι Θεσσαλονίκης, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου μέχρι Πειραιῶς. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μοῦ ἤρχετο καὶ καλλίτερα—διότι φοβοῦμαι λιγάκι τὴ θάλασσα,— καὶ οἰκονομικώτερα. . . Ἰδοὺ λοιπὸν διατὶ ἀγαπῶ καὶ προτιμῶ ἔκτοτε τὸν Σιδηρόδρομον καὶ διατιτὸν ὀνομάζω Σωτῆρά μου.

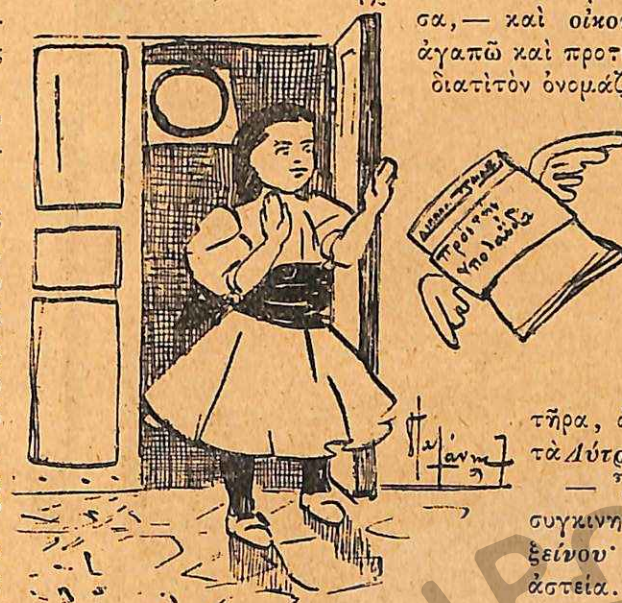
— ἔχει καλῶς, δεσποινίς· σὰς συγχαίρω. Κ' ἐγὼ ἂν ὑπάγω ποτὲ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, θὰ προτιμῶ τὸ δρομολόγιόν σας. . . ἂν πράγματι θὰ εἰκονομῶ μὲ αὐτὸ πενήντα φράγκα χρυσᾶ . . . Σὰς παρατηρῶ ὅμως ὅτι τὸν Σιδηρόδρομον πρέπει νὰ τὸν ὀνομάζετε ὄχι Σωτῆρα, ἀλλὰ *Αὐτωτῆρ*, διὰ νὰ ἐνθυμῆσθε τὰ *Λύτρα* πού ἐπληρώσατε εἰς τοὺς ληστές.

— Ἄ, ἡ ἱστορία μου δὲν εἶνε τόσο συγκινητικὴ, εἶπε τότε ἡ Ἀῦρα τοῦ Εὐξείνου· ὑποθέτω ὅμως ὅτι εἶνε ἀρκετὰ ἀστεία. Μίαν φορὰν ἐπηγαίναμεν εἰς μίαν πανηγύριν σιδηροδρομικῶς. Μὲ συνῶδευεν ὁ ἀδελφός μου. Εἰς τὸν σταθμὸν ἦτο καὶ ἑνας ξένος, ὁ ὁποῖος ἦλθεν εἰς λογομαχίαν μὲ τὸν ἀδελφόν μου, διότι ὕβριζε

τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς Ἕλληνας. Φύσει ὑπομονητικὸς ὁ ἀδελφός μου περιωρίσθη εἰς ὀλίγους λόγους, μὲ τοὺς ὁποῖους ὅμως τὸν ἀπεστόμωσε. Συγχρόνως ὁ σιδηρόδρομος ἐσφύριξεν, ἐμβήκαμεν εἰς τὸ βαγόνι, καὶ ἐξεκινήσαμεν. Τότε βλέπομεν τὸν ῥηθέντα κύριον νὰ νοίγῃ τοὺς πέντε δακτύλους τῆς δεξιᾶς καὶ ὡς ἀποχαιρετισμὸν νὰ μας ἀπευθύνῃ . . .

— Πῶ, πῶ ! φρίκη ! Τὰ κάμνουν λοιπὸν καὶ οἱ ξένοι αὐτὰ τὰ τρομερὰ πρᾶγματα, δεσποινίς ;

— Καθὼς φαίνεται ! Ἐξαίφνης ὅμως—ὦ τοῦ θαύματος ! — ἡ κεφαλὴ τοῦ ευγενοῦς κυρίου πρασινίζει, ὡς νὰ ἀπεκαρπούζωθῃ . . . ἀλλάζει ὄψιν . . . προτείνει τοὺς γρόνθους τοῦ πρὸς τὸ μέρος μας . . . πέμπει ὑποκόφους μήκους. Δάκρυα ἀφθονὰ τρέχουν, ὄχι πλέον ἀπὸ τὰ μάτια του, ἀλλὰ—παράδοξον ! ἀπὸ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του. Τρέχει καὶ αὐτὸς νὰ μας προφθάσῃ . . . ἀλλὰ πού ! ὁ σιδηρόδρομος τρέχει γρηγορώτερα του . . . Τί εἶχε συμβῇ ; Ἀπλούστατον : Ὁ ἀδελφός μου ἐν τῇ ἀγανακτήσει του ἐν τῇ ἐξεγέρσει τῆς ἐθνικῆς του φιλοτιμίας, ἔστειλε κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὕβριστοῦ μας τὸ ἡμισυ τοῦ ὕδρουπένο—ἡ μὲ ἄλλους λόγους τοῦ καρπούζιου, τὸ ὁποῖον εἶ-

«Δι' αὐτὸ ἐκρειάζετο ἡ Διάπλασις νὰ ἔχῃ πτερὰ.» (σελ. 352, στήλ. α'.)

χαμεν παραλάβη εἰς τὸ βαγόνι... Σκοῦφος νὰ ἦτο, δὲν θὰ του ἤρχετο τόσον καλά! Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ καρπούζι μας ἦτο πολὺ ὠριμον, ἐννοεῖται τὴν ἀνεξάντλητον πηγὴν τῶν δακρύων... Καὶ θέλετε νὰ μὴ προτιμῶ τὸν σιδηρόδρομον, ὡς μέσον μεταφορᾶς;...

— Τῶν καρπουζίων; εἶπα γελῶν.

— Τῶν καρπουζίων καί... τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι θέλουν νὰ δώσουν ἐν καλὸν μάθημα εἰς τοὺς ὑδριστὰς τῆς πατρίδος τῶν! Ἐπειτα ἔχω καὶ ἄλλους λόγους πλέον σοβαροῦς, νὰ προτιμῶ τὸν Σιδηρόδρομον. Παραδείγματος χάριν, δὲν ζαλιζει, δὲν προκαλεῖ ἐμέτους...

— Ἀς εἶνε! αὐτὰ τὰ εἶπαν κι' ἄλλοι. Καὶ τώρα, χαίρετε, δεσποινίδες μου, διότι φθάνει... τὸ ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΝ. Ἀλήθεια, καὶ τώρα πού σας ἄφησεν ὁ σιδηρόδρομος, πού θὰ περάσετε τὴν ὥραν σας ὡς νὰ ἔλθῃ ὁ ἄλλος; Ἀ, ἐξέχασα! ἐδῶ ἔχετε καλὴ συντροφιά. Νὰ ἀντικρὺ ἡ Ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου! Νὰ καὶ ἡ Αὔρα τοῦ Φαλήρου. Πηγαίνετε εἰς τὴν μίαν, διὰ νὰ αναπνεύσετε τὴν ἄλλην! »

Φρ! Φρ! Φρ!

Γκρόν, Γκρόν, Γκρόν...

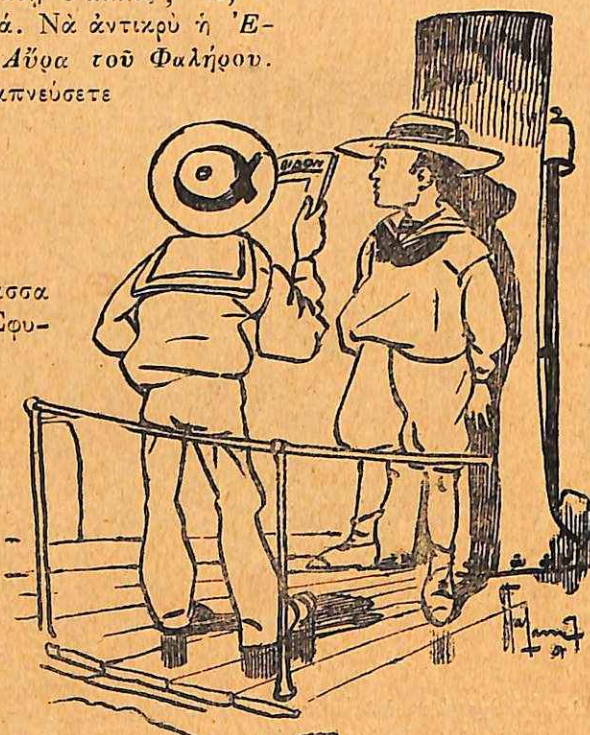
Μπα, τί ἐξαφνικόν! Ἡ θάλασσα τοῦ Φαλήρου ἐγέμισεν ἀπὸ πλοῖα. Σφουρίζουν καὶ ἀγκυροβολοῦν. Καὶ εἶνε σχεδὸν ὅλα τὰ εἶδη τῶν πλοίων, ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ὡς τὰ μικρότερα: καράβια, ἀτμόπλοια, βάρκες, καΐκια, θαλαμηγοί, θωρηκτὰ... Πῶ, πῶ! καὶ τί πληθὸς ἀπὸ ἐπιβάτας! Νὰ, νὰ, ἀποβιβάζονται εἰς τὴν ξηρὰν καὶ διευθύνονται πρὸς τὰ ἐδῶ... Τώρα τοὺς διακρίνω καλὰ καὶ τοὺς γνωρίζω. Νὰ ὁ Μέλαιος Διάβολος, πού φαίνεται μόνον... κάθε Κυριακὴν. Νὰ τὸ Ἡμερο Γατάκι τὸ καίμενο μου, νὰ ἡ Παπαρούνα τῆς Πεντέλης, νὰ ἡ Ἀκρόπολις, νὰ τὸ Χρυσόφαρο, νὰ ὁ Διόδωτος, νὰ ὁ Κεραυνοβόλος Ζεὺς (τὸν εἶδα μάλιστα πού ἐβγήκε ἀπὸ μίαν θαλαμηγὸν ἰδιόκτητον ἀδιευθυνομένην κατὰ τὰς διαταγὰς του—τί εὐτυχής!) νὰ ὁ Νικόλαος Α. Μαρουλιανός, νὰ ἡ Καθαρά Καρδιά πού θέλει νὰ τρώγῃ μὲ ὄρεξιν, νὰ ὁ Μέλλων Ναύαρχος (ἂν ὁ Θεὸς τὸ ἐπιτρέψῃ Ἀμήν!) νὰ ὁ Λέων ὁ Ἰωάννης, καὶ τόσοι ἄλλοι ἀκόμη... ἀλλὰ πού νὰ τοὺς ἐθυμῶ!

Φαίνεται ὅμως ὅτι εἶνε πολὺ βιαστικοὶ καὶ αὐτοὶ οἱ ταξιδιώται... Μοῦ δείχνουν ἀπλῶς τὴν προτίμησιν πού ἔχουν εἰς τὸ ἀτμόπλοιο, ὡς μέσον μεταφορᾶς, καὶ φεύγουν, χωρὶς σχεδὸν νὰ προσθέσουν ἄλλην λέξιν. Εἰς τὸ καλὸ, παιδιὰ μου, καλὸ ταξίδι!

Ἐν τούτοις ἡ ταρατσα μας ἐγέμισε πάλιν ἀπὸ ἐπισκέπτας. Αὐτοί, φαίνεται ὅτι ἔχουν νὰ μας εἰποῦν πολλὰ πράγματα. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε!

— Λοιπὸν, δεσποινὶς Ὁραία Κέφουρα; προτιμᾶτε, βλέπω, τὸ ἀτμόπλοιο!

— Ὡς νησιώτισσα τί ἄλλο ἤμπορούσα νὰ προτιμῶ;

«Ὁ δὲ φίλος του, θὰ τοῦ διαβάξῃ τὴν φιλὴν του.» (σελ. 352, στήλ. α'.)

— Ἐχετε δίκαιον. Καὶ σας ἀρέσῃ τὸ διὰ θαλάσσης ταξίδιον ὅταν εἶνε γαλήνη;

— Καὶ ὅταν εἶνε τρικυμία ἀκόμη! Μοῦ ἀρέσει μάλιστα ἡ ἰδιαίτερα ἐκείνη κίνησις τοῦ πλοίου, τὴν ὁποίαν οἱ ναυτικοὶ ὀνομάζουν *καραντί*. Τότε μοῦ δίδεται εὐκαιρία νὰ θαυμάζω τὴν σελήνην, τὴν ὁποίαν βλέπετε ἄλλοτε μὲν νὰ βυθίζεται εἰς τὰ κύματα, ἄλλοτε νάνερχεται κρεμαμένη μεταξὺ τῶν νεφῶν...

— *Καραντί* τὸ εἶπατε, δεσποινίς; Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ σας ἀρέσῃ τόσον καὶ ἡ *καραντίνα*... ἂς εἶνε!—Τί λέγει τώρα ἡ *Εὐπλόκαμος Νύμφη*;

— Ἐγώ, κύριε Ἀνανία, ἂν ἦρουν ἀγόρι, ἴσως θὰ ἐπροτιμοῦσα τὸ ποδήλατον (ὦχ!) ἀλλ' ἐπειδὴ εἶμαι κορίτσι, προτιμῶ τὸ ἀτμόπλοιο. Μὲ αὐτὸ πηγαίνει κανεὶς

εἰς πολλὰ μέρη, ἐπισκέπτεται πολλοὺς λαοὺς· ἀλλὰ τρώγει καὶ μὲ ὄρεξιν, καὶ πίνει, καὶ καθεται εἰς τὸ πόν, καὶ ἀναπνέει ἡσύχως τὸν καθαρὸν ἀέρα...

— Βλέπω ὅτι εἰσθε ὑπὲρ τῆς καλοφαγίας καὶ τῆς γαλήνης... Δεσποινὶς *Σαμιακή Σημαία*, ἔχετε τὸν λόγον.

— Ἐγὼ ἀγαπῶ τὸ ἀτμόπλοιο, διότι μόνον δι' αὐτοῦ εἰμπορῶ νὰ ἐπισκέπτωμαι τὴν Ἑλλάδα μου, καὶ προπάντων τὰς Ἀθήνας. Θέλω νὰ βλέπω τὴν ἐνδοξὴν πρωτεύουσάν τοῦ ἔθνους μας καὶ νὰ θαυμάζω τὰ λαμπρὰ μνημεῖά της... Ἐπειτα μὲ τί νὰ ταξιδεύω; Μὲ σιδηρόδρομον; μὲ ζαλιζει ὁ κρότος του. Μὲ ἄμαξαν; χειρότερα! Μὲ ζῶα; Ἀλλὰ εἶνε ἀνυπόφορον νὰ εἶνε κανεὶς ἐκτεθειμένος ἐπὶ ὥρας εἰς τὸν ἥλιον...

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἤμπορεῖ νὰ πέρνῃ ὁμβρέλαν καὶ προφυλάσσεται ἐξαιρετὰ.

Συμφωνεῖτε, ἀγαπητὸν Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς;

— Βεβαίως. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ προτιμῶ τὸ ἀτμόπλοιο. Μοῦ ἀρέσει πρὸ πάντων νὰ πλαγιάζω εἰς τὰ τόσον μικρὰ καὶ εὐμορφὰ κρεβατάκια του, τὰ ὁποῖα μοῦ φαίνονται τόσον παράξενα κατασκευασμένα! Ἐπειτα μοῦ ἀρέσει, ὅταν τὸ πλοῖον φθάσῃ εἰς τὸν λιμένα, νὰ βλέπω τὴν κίνησιν ἐκείνην τῶν ναυτῶν, τῶν λεμβούχων, τῶν ἐπιβατῶν, τῶν ἐπισκεπτῶν...

— Ἀλήθεια, εἶνε ὥραϊον.

— Ναί! ναί! κ' ἐγὼ συμφωνῶ! ἀνέκραξεν ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς. Ἀλλ' ἐξέχασατε τὰς λέμβους πού τρέχουν καὶ περικυκλῶναι τὸ πλοῖον, καθὼς τὰ μικρὰ πουλάκια περικυκλῶναι τὴν κλωσσαν. Ἀμὲ τὰ θαλάσσια πτηνὰ, πού κάθονται εἰς τοὺς ἰστούς τοῦ πλοίου; ἀμὲ ἡ θαλασσία αὔρα; Ἀ, τί λέτε! εἶνε ἀπόλαυσις νὰ ταξιδεύῃ κανεὶς μὲ ἀτμόπλοιο!.. Τὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς, τί νὰ σὰς πῶ! Θεμιστοκλῆς Ἀρχιναύαρχος, καὶ χερσαῖος γίνεται;

— Ὁχι βέβαια, διότι εἰμπορεῖ νὰ πάθῃ ὅ,τι καὶ

ὁ Καρκίνος τοῦ μύθου... — Ἡ ὁμήγυρις ἐγέλασε δυνατά. Τότε ἤρχισεν ὁ Ὀλυμπιονίκης:

— Ἐχάρην πολὺ, κύριε Ἀνανία, ὅταν ἔμαθα ὅτι σεῖς θὰ κάμετε τὴν κρίσιν τῆς Ἐ' Κυριακῆς. Σὰς εὐρίσκουν γενικῶς ἄσχημον. Ἀλλὰ ὁ Αἰσωπος εἶπε: «Τῷ νῷ πρόσχε!»... Ἐν τούτοις ἐγὼ προτιμῶ τὸ θαλάσσιον ταξίδιον διὰ πολλοὺς λόγους. Πρῶτον, ὡς Ἑλλήν· διότι ἡ Ἑλλὰς εἶνε κατ' ἐξοχὴν ναυτικὴ χώρα. Δεύτερον, ὡς ρομαντικός· διότι μοῦ ἀρέσει καὶ ἡ γαλήνη καὶ ἡ τρικυμία. Τρίτον, διότι εἰς τὸ πλοῖον κάμνει κανεὶς ὅ,τι θέλῃ, ὅπως εἰς τὸ σπίτι του.

— Δηλαδή; ! ! !

— Δηλαδή, δὲν ἐννοῶ νὰ σπάξῃ κανεὶς καὶ τὰ σανίδια, ὅπως ἡ πρῶν *Ἀπτερος Νίκη*!..

— Ἐτσι ἔ; καὶ δὲν μᾶς τὸ ἐξηγεῖς αὐτό;

— Ὁχι, διότι ἀρκετὰ σὰς ἐξάλισα. Ἀς ὁμιλήσῃ τώρα καὶ ἄλλος.

— Ἐγὼ! ἀνέκραξεν ὁ Ἐωσφόρος. Ἐχω μίαν μάμμη, ἡ ὁποία, ὅπως ὁ πολίτης Δαγκέν, ἔχει κάτι ιδέας πού δὲν κάμουν σήμερον πεντάρα. Παραδείγματος χάριν, ἡ μάμμη μου μισεῖ τὰ ἀτμόπλοια καὶ τοὺς σιδηρόδρομους. Διὰ νὰ μὴ τὴν δυσαρκεστήσω λοιπὸν ἔμενα ἀναποφάσιτος· ὅταν, μίαν ἡμέραν τρικυμίας, βλέπομεν εἰς τὴν θάλασσαν μίαν λέμβον ἀναποδογυρισμένην καὶ δύο δυστυχεῖς ἀγωνιζομένους μὲ τὰ κύματα, κινδυνεύοντας. Βοήθειά πουθενά... μετ' ὀλίγον θὰ ἐπνίγοντο... Ἀλλ' ἰδοὺ, μακρόθεν φαίνεται καπνός· εἶνε ἐν ἀτμόπλοιοι... Βλέπει τοὺς δυστυχεῖς, πλησιάζει, τοὺς παραλαμβάνει καὶ τοὺς σώζει. Ἀπὸ τότε ἡ μάμμη μου...

— Ἐννοῶ, κύριε Ἐωσφόρε ἡ μάμμη σας μετέβαλε γνώμην καὶ σεῖς ἐμείνατε ἐλεύθερος νὰ προτιμᾶτε τὸ ἀτμόπλοιο, ἐπειδὴ σώζει καμμίαν φορὰν τοὺς ναυαγούς. Ἐλησμονήσατε ὅμως, ὅτι ἄλλοτε ναυαγοῦν καὶ τὰ ἀτμόπλοια... Ἀς εἶνε! Αὐτὰ εἶνε πολὺ σπάνια πράγματα καὶ μοῦ φαίνεται, ὅτι προκειμένου περὶ μικροῦ ταξιδίου διασκεδάσεως, ἄλλα πρέπει νὰ ληθῶν ὑπ' ὄψει.

— Κ' ἐγὼ αὐτῆς τῆς ιδέας εἶμαι, εἶπε τότε ὁ Ἐρημίτης. Ὅταν πρόκειται νὰ ταξιδεύσω μὲ σιδηρόδρομον, δὲν συλλογίζομαι τὰς συγκρούσεις καὶ τὰς ἐκτροχιάσεις, πολὺ σπάνια πράγματα! ἀλλὰ τὴν κόπωσιν πού μου προξενεῖ ὁ συνεχὴς ἐκείνος κλονισμὸς τοῦ βυθίου, καὶ τὰ συρίγματα τῆς μηχανῆς, τὰ ὁποῖα διακόπτουν ἀποτόμως τὸν ὕπνον μου, ἂν τύχῃ νὰ κοιμηθῶ—ὅπως τὸ ἔπαθα μίαν φορὰν καὶ ἔπεσα κάτω ἀπὸ τὸν καναπέν, ὅχι βέβαια πολὺ μαλακά... Δι' αὐτὸ θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ ταξιδεύω μὲ ἡμίονον. Ἀλλὰ μιὰ φορὰ, πού ἐγύριζα ἀπὸ τὰ λουτρά τῆς Κύθνου εἰς τὸ χωριό, ἡ ἡμίονος φαίνεται ὅτι θὰ εἶχε ψύλους. Πλησιάζει λοιπὸν ἐν δένδρῳ, καὶ ἀρχίζει νὰ ζύνεται ἐπάνω εἰς τὸν τραχὺν του κορμόν, χωρὶς διόλου νὰ μ' ἐρωτήσῃ ἡ κυρία ἂν εἶχα ὄρεξιν νὰ ζυ-

θῶ καὶ ἐγώ. Ὁχι μόνον τὸ πανταλόνι μου ἀλλὰ καὶ τὸ δέρμα τοῦ ποδός μου ἐκουρελιάσθη ἀπὸ τὴν φοβερὰν ἐκείνην προστριβήν... Δὲν πιστεύω νὰ το νομίζετε αὐτὸ εὐχάριστον...

— Ὡ, διόλου, κύριε Ἐρημίτα!

— Τὸ ἀτμόπλοιο πάλιν ἔχει ἄλλα κακά. Χορεύει μυστὸν μὲ πολλὴν ζωηρότητα καμμίαν φορὰν... Θεέ μου, ὅσον συλλογίζομαι ὅτι κάποτε, εἰς τὸ τραπέζι, ἀντὶ νὰ πῶ ἐγὼ τὸ κρασί που ἐκρατοῦσα, τὸ ἐπὶ τὸ φόρεμα τῆς διπλανῆς μου κυρίας!.. Πῶ, πῶ, τί βλέμμα πού μου ἔρριψε... Ἀ, ὄχι! οὔτε τὸ ἀτμόπλοιο δὲν μᾶρέσει...

— Ἀλλὰ νομίζω, κύριε Ἐρημίτα, ὅτι μὲ τὸ ἀτμόπλοιο μᾶς ἤλθατε...

— Τί νὰ κάμω! Τὸ προτιμῶ ὡς νὰ εὐρεθῇ τὸ πηδάλιον τοῦ ἀεροστάτου. Διότι δὲν ἔχω καμμίαν ὄρεξιν, διευθυνόμενος π. χ. εἰς Παρίσιους, νὰ πέσω εἰς χεῖρας τῶν εὐγενεστάτων κυρίων Ζουλοῦ!

— Ἐννοεῖται! ἀνέκραξε γελῶσα ἡ Αὔρα τοῦ Φαλήρου. Κ' ἐμένα μοῦ ἀρέσει τὸ ἀτμόπλοιο, μάλιστα ὅταν εἶνε γαλήνη. Μίαν φορὰν, πλέον ἀπὸ εἴκοσι δελφίνια εἶχαν περιτριγυρίσῃ τὸ πλοῖόν μας καὶ ἐπερίμεναν νὰ τοὺς ρίψωμεν τίποτε. Ἦτο ἀριστοῦργημα νὰ τὰ βλέπῃ κανεὶς πῶς ἐδουλοῦσαν τὰ κεφάλια των, διὰ νὰ πρᾶξουν τὰ ψωμάκια πού τοὺς ἐρίπταμεν...

Ἡ συνομιλία ἐξώηρσε. Πλείστοι ἀκόμη ὁμίλησαν ὑπὲρ τοῦ ἀτμόπλοιου καὶ τῶν θαλασσίων ἐκδρομῶν. Σόλων ὁ Νομοθέτης μ' ἐσυμβούλευσε νὰ κάμω τὸ ταξίδιον τοῦ Εὐβοικοῦ, ἀλλὰ ὅταν θὰ εἶνε καὶ αὐτὸς οἰκογενειακῶς εἰς Λαμίας, διὰ νὰ μὲ φιλοξενήσῃ λίαν εὐχαρίστως. (Εἶμαι εὐγνώμων· ἀλλὰ σταθῆτε νὰ γίνῃ καλὰ τὸ ποδᾶρι μου!..) Ὁ Ρωμύλος, ὁ ὁποῖος ἂν ἐξῇ εἰς τὴν μυθολογικὴν ἐποχὴν, θὰ ἐπροτίμα τὸ Ἄρμα τοῦ Ἡλίου, ἢ τὸν Πτερωτὸν Πήγασον ἢ τὸν Κρίον τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Ἑλλης, τώρα προτιμᾶ καὶ αὐτὸς τὸ ἀτμόπλοιο εἴτε μὲ γαλήνην, εἴτε μὲ φουρτούναν (ἀλλὰ ὄχι καὶ πολὺ μεγάλην, ἐννοεῖται!) Ἡ Ἀγοία Ἀμερικανὶς ταξιδεύει μὲ πλοῖον... ἀκόμη καὶ εἰς τὸν ὕπνον τῆς. Ἀπεναντίας ἡ Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας ὀνειρεύεται ὅτι θὰ ταξιδεύσῃ πραγματικῶς, καὶ ὅτι θὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, νὰ θαυμάσῃ τοὺς Βασιλεῖς μας, τὴν Ἀκρόπολιν, τὸν Παρθενῶνα καί... τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως μὲ ὄλον τῆς τὸ σπιτικόν! Ἀλλὰ πού ἡ Ἀστερόδεσσα Νύξ, ἡ ὁποία τὸ ἔκαμεν ἤδη αὐτὸ τὸ ταξίδιον καὶ ἔμεινεν εἰς τὰς Ἀθήνας ἕνα δολοχρὸν μῆνα!.. Τὸ Ἀσημένιο Κῦμα εἶπεν ὅτι τρελαίνεται νὰκούῃ τὸ ἀρμονικώτατον φρού-φρού τῶν κυμάτων (φυσικά!) καὶ μάλιστα τὴν νύκτα μὲ τὴν σελήνην, ὅταν σπινθηροβολοῦν σὰν νὰ εἶνε σπαρμένα μὲ διαμάντια. Ἡ Ἰσλαίς θὰ ἦτο εὐχαριστημένη νὰ ταξιδεύῃ αἰωνίως μὲ ἀτμόπλοιο, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ λαμβάνῃ τὴν «Διάπλαιν» καὶ ὅπως ἐπιστρέφουσα τώρα ἐκ

«Τί εὐμορρον πού εἶνε νὰ συλλέγῃς τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ.» (σελ. 353, στήλ. α'.)

τοῦ σχολείου, τὴν εὐρίσκει εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας της, νὰ τὴν εὕρισκε καὶ τότε εἰς τὴν θύραν τῆς καμπίνης της (προσθέτει ὅμως, ὅτι δι' αὐτὸ ἐγχεῖται ἡ Διάπλασις νὰ ἔχη πτερὰ.) Ἄλλ' ἡ Ἀγκυρα τῆς Εὐτυχίας ἀπλοποιεῖ τὸ ζήτημα καὶ ἀρκεῖται νὰ παραλάβῃ διὰ τὸ ταξίδιον τοὺς παλαιούς τόμους τῆς Διαπλάσεως... Ἡ Ἑλληνικὴ Θάλασσα εἶπεν ὅτι μὲ τὸ ἀτμόπλοιο ἔχει κανεὶς ὅ,τι ὦραν θέλῃ ἀνάπαυσιν, (ἐλησμόνησε φαίνεται τὸ μυστὸν τοῦ Ἑρημίτου!) Προσέθεσεν ὅμως, ὅτι τὸ θαλάσσιον ταξίδιον τῆς ὑπενθυμίζει τοὺς θριάμβους τῶν Ἑλλήνων θαλασσομάχων· καὶ μὲ τοῦτο ἔσπευσε νὰ συμφωνήσῃ ἀμέσως τὸ ζωηρὸν Κῦμα τῆς Σαλαμί- νος, τὸ ὅποιον ἤθελε νὰ ταξιδεύσῃ ὅχι μὲ ἰδιωτικὸν πλοῖον χάριν διασκεδάσεως, ἀλλὰ μὲ πολεμικὸν διὰ νὰ πολεμήσῃ ὑπὲρ τῆς δόξης τῆς Ἑλλάδος... Τῆς αὐτῆς γνώμης ἐφάνη καὶ ὁ Τορπιλλίτης, τοῦ ὁποῦ τοῦ ὄνειρον εἶνε «συντρίβων καὶ τὸν κρα- ταιότατον στόλον τοῦ κόσμου, νὰ ἐπιστρέψῃ θαφνοστεφῆς νικητῆς εἰς τὴν πολυφίλητον πατρίδα...» Πῶ, πῶ, τί ὑποδοχὴ ἔχει νὰ τοῦ γίνῃ!

Κατόπιν ὁμιλῆσεν ὁ Βερνάρδος Λι- διεράτος. Ὁ πατὴρ του ἔχει ιδιόκτη- τον ἀτμόπλοιο, τὸ ὅποιον ὀνομάζεται «Δελφίν» καὶ μεταφέρει ἐπιβάτας ἀπὸ Ληξουρίου εἰς Ἀρ- γοστόλιον καὶ τανάπαλιν. Μὲ αὐτὸ λοιπὸν θὰ ἤθελε νὰ ταξιδεύσῃ ὁ φίλος μας χάριν διασκεδάσεως μέχρι Ζακύν- θου (ἂ! ὠραῖον ταξίδι!) παραλαμβάνων ἕνα φίλον του

«Ἡ καὶ ἐδῶ, ἀλλὰ μὲ καμῖλαν ἀποκρηάτικην.» (σελ. 356, στήλ. α'.)

καὶ μίαν φί- λην του. Αὐ- τὸς θὰ κυβερ- νᾷ τὸ πλοῖον, ὁ δὲ φίλος του, καθήμε- νος πλησίον του, θὰ τοῦ διαβάξῃ τὴν φίλην του. Ἐ, ἐννοήσατε ποῖα εἶνε αὐ- τὴ ἡ φίλη; Ἡμεῖς τὴν ἐννοήσαμεν ἀ- μέσως καὶ ἐ- χειροκροτήσα- μεν...

Ἡ Χρυσὴ Βροχή εἶπεν

ὅτι προτιμᾷ τὸ

ταξιδεῦν καὶ ἡ Ἀτταγίς, ἀλλὰ ὡς στολίδι της θέλει νὰ ἔχῃ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν καὶ νὰ πλέῃ εἰς Ἑλληνι- κὴν θάλασσαν... «Ὡ, ἐκεῖ μόνον εἶμαι εὐτυχής!» προσ- ἔθεσε μὲ συγκίνησιν.

— Monsieur Ananias! ἤκουσθη μία γλυκεῖα φωνή·
voici ma reponse sur la question
que vous avez posé...

— Πῶς;! δεσποινὶς Αἰκατερίνη Κοτζιά; δὲν ὁμιλεῖτε ἑλληνικά;

— Ὁμιλῶ καὶ ἑλληνικά, ἰδοὺ: «Ἐκ μὲν διὰ θαλάσσης δι' ἀτμο- πλοίου, διὰ ξηρᾶς δὲ ἐφ' ἀμάξης.»
Mes salutations distinguées!

— Ἀ, ντιστεγκέ, ἐνόησα... Por- tez vous bien, δεσποινίς! Au plaisir!

Τὶ νὰ κάμω! Ἦναγκάσθην νὰ ὁ- μιλήσω καὶ γαλλικά. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἡ προφορά μου δὲν ἦτο πολὺ πά- ρισινὴ, διότι ὅλοι οἱ μικροὶ γαλλομα- θεῖς ἔσκασαν τὰ γέλια... Ὅταν ἐγένεν ἡσυχία, ἔλαβε τὸν λόγον ἡ Καρδε- ρίνα. Ἄν καὶ ὁμιλῇ διὰ πρώτην φο- ρὰν εἰς Κυριακὴν, ἐν τούτοις τὰ λέγει πολὺ εὐμορφα· μὲ ὅλους δὲ τοὺς φό- βους της ὅτι ἀδὲν θὰ διακριθῇ ἀπε- ναντίας παραδιακρίνεται, καὶ μάλιστα διὰ τὴν ὠραίαν περιγραφὴν ποῦ κάμνει τῆς στιγμῆς καθ' ἣν φθάνει τὸ ἀτμό- πλοιο εἰς τὸν λιμένα. Τῆς ἀρέσει πολὺ

τῆς Καρδερίνας ἡ κίνησις τῆς ἐπιβιβάσεως καὶ τῆς ἀπο- βιβάσεως, ἡ προσέγγισις τῆς λέμβου, ἡ ἐκφόρτωσις τῶν πραγμάτων, αἱ φωναὶ καὶ αἱ παραγγελίαι τῶν ἐπιβατῶν: «Πρόσεχε! πρόσεχε αὐτὸ τὸ κοφίνι κ' ἔχει γυαλικά!... μὴν τὸ κουνᾷς ἔτσι... θὰ σπάσουν!—Ἐκεῖνο τὸ τραπε- ζάκι βάλ' το ἀποπάνω. Τί' πῆγες καὶ τῶχες ἀποκάτω ἀπὸ τὰ σίδερα; Δὲν βλέπεις ποῦ γρουντζανίζεσαι;» κτλ.

Μᾶς ἔκαμε κ' ἐγέλασamen ὁ Ἀριστὶς τοῦ Μέλανος Δρυ- μοῦ. Τὶ γουστόζα ποῦ τὰ εἶπε! «Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὸ περσινὸ μου ταξίδι μὲ τὸ ἰταλικὸν ἀτμόπλοιο... Κα- τεβήκαμε μὲ τὴν ἀμαξά εἰς τὸν Πειραιᾶ. Εἶχα μίαν ἀνυ- πομονήσαν, καὶ κάθε ὥρα ἔλεγα ἑστὴ μαζά:—Γλήγορα πῆς νὰ κάνῃ ὁ ἀμαξᾶς, γιατί θὰ φύγῃ τὸ ἀτμόπλοιο.— Εὐτυχῶς ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ἀτμόπλοιο καὶ ἡσυχάσα. Εἰς τὰς 3 1/2 ἀπεπλεύσαμεν ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ. Τὸ Σούνιον ἦτο μαγευτικόν. Πῶς ἤθελα νὰ ἦσυν μαζὶ μας, κύριε Ἀνανία, καθὼς καὶ αἱ ἀδελφαὶ σας. Θὰ περνοῦσατε ἑκτα- κτὰ! τρέλα! Καὶ ἄκου νὰ ἰδῇς τί μεγάλο ταξίδι: τέσ- σαρες ἡμέρες καὶ νύκτες!! Ἐκαμα γνωριμίαν μὲ δύο ἀγόρια τῆς ἡλικίας μου καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐγίναμεν πολὺ καλοὶ φίλοι. Ἡμεῖθα ὅμως πολὺ ἄτακτοι, καὶ εἰς τὸ πλοῖον μᾶς ὠνόμασαν «τὰ τρία διαβολάκια.» Μίαν ἡμέραν μάλιστα ἐδοκιμάσαμεν νὰ νάβωμεν εἰς τὸ κατάρ- τιον· ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐξεφόρτωνε κάρβουνα, ἐγίναμεν... μὴν τὰ ρωτᾷς! Φαντάσου ὅτι ἐγὼ εἶχα ἄσπρην φορεσιά... Κατόπιν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Μοῦ ἤρε- σε πολὺ καὶ ἤθελα νὰ ἔβγωμεν. Ἄλλ' ὁ πλοίαρχος μᾶς εἶπεν ὅτι εἶνε ἀπέξω κούκλα καὶ ἀπὸ μέσα πονούλα» καὶ πραγματικῶς. Κατόπιν ἐπήγαμεν εἰς Κωνσταντῖαν, εἰς Βουκουρέστιον καὶ εἰς μίαν μικρὰν παραδουνάβειον κω-

— ΠΟΥ ΠΗΓΑΙΝΕΙΣ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ.
— ΠΗΓΑΙΝΩ ΠΡΟΣ ΕΠΙΣΚΕΥΗΝ ΤΩΝ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚῇ ΦΙΛΩΝ ΜΟΥ.
— ΚΑΤΕΥΟΔΙΟΝ!

«Παρίστανε τὴν Διάπλασιν πετῶσαν ἄνωθεν θαλάσσης καὶ ὀρέων.» (σελ. 355, στ. α'.)
(Κατὰ σχεδιογράφημα τοῦ Μαύρου Πρίγκιπος.)

μόπολιν τῆς Ρουμανίας... Προτιμῶ λοιπὸν τὸ ἀτμόπλοιο, προπάντων ὅταν πλησιάζω εἰς τὴν ἀγαπητὴν μου πατρι- δα. Μοῦ φαίνεται ὅτι ποτὲ δὲν θὰ φθάσω, καὶ ὅταν πα- τήσω τὸ ἔδαφος, χαίρομαι πολὺ. Ἰδοὺ ἡ Πέμπτη Κυρια- κή. Λές νὰ πάρω κανένα βραβεῖο;»

Τὸ ἴδιον αὐτὸ ταξίδιον μᾶς διηγῆθη κατόπιν καὶ τὸ Ἀφρισμένον Κῦμα (διότι, φαίνεται ὅτι συνεταξιδεύσαν.) Ἄλλὰ μὲ με- γαλητέραν σοβαρότητα καὶ περισσο- τέρας λεπτομερείας. Ἄν πάρῃ βραβεῖον ὁ Ἀριστὶς τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ, πρέπει νὰ τὸ μοιράσῃ μὲ τὸ Ἀφρι- σμένον Κῦμα.

Μόλις μᾶς ἀπεχαιρέτησαν κ' ἐ- πῆγαν εἰς τὸ καλὸ οἱ μικροὶ θαλασ- σινοὶ, ἄλλο πλῆθος ἀπὸ παιδιὰ πλημ- μυρεῖ τὴν ταρατσανά. Τὰ ὑποδή- ματά των εἶνε κατασκευασμένα... μόλις ἀνέβησαν, ζητοῦν νὰ καθήσουν... εἶνε ἰδρωμένα καὶ κουρασμένα... Χμ! ἐκατάλαβα· περὶ μᾶς ἦλθαν οἱ κύριοι!—Γιὰ νὰ ἰδοῦμε λοιπὸν! Ἐ, κύριε Μούρτζουφλε, τί χαμπάρια; Ἐκουρασθήκατε;

— Λιγάκι... Ἐπειτα, μὴ βλέπετε, ἐταξιδεύα ὅλη τὴν νύκτα μὲ βαπόρι καὶ ὕστερα μὲ σιδηρόδρομο... εἰς τὸν ὕπνο μου! καὶ ἔπαθα, λείει, συμφορές!... Τί τὰ θέλετε! καλλίτερα γιὰ νὰ εἶμαι σίγουρος, μὲ τὰ ποδα- ράκια μου· ἢ τὸ πολὺ—πολὺ μὲ κανένα γαϊδουράκι.

— Πράγματι αἱ πόδες εἶνε τὸ ἀσφαλέστερον μέσον! ἐπιῖπεν ἡ Ἀνεμώνη ἀποφθεγματικῶς.

— Κ' ἐμένα μᾶρέσει νὰ ταξιδεύω πεζῇ, εἶπεν ἡ Τα- ναγραία Κύρη. Εἶμαι ἐλευθέρη νὰ σταθμεύω ὅπου καὶ ὁ- σον θέλω. Κάθηναι, ξεκουράζομαι καὶ ζωγραφίζω τὰς ὠραίας τοποθεσίας. Ἐπειτα καὶ τὸ λιτότατον πρόγευμα, κατόπιν ὁδοπορίας καὶ κάτω ἀπὸ κανένα δένδρον, τί ὁ- ρεκτικὸν ποῦ εἶνε!

— Καὶ τί ὁροσερὸν τὸ νερόν ποῦ πίνει κανεὶς ἀπὸ τὰ ὠραῖα ρυάκια, ποῦ τρέχουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὡς τρελλὰ! συν- ἐπλήρωσε τὸ Χιονοσκεπὲς Παναχαϊκόν.

— Καὶ τί εὐμορφὸν ποῦ εἶνε νὰ συλλέγῃς τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ! εἶπον συμφωνότατοι εἰς ταῦτα καὶ ὁ Σοφὸς Πιττακός, καὶ ἡ Καλὴ Καρδιά.

— Ἐπειτα ἡ πέζοπορία κολακεύει καὶ τὴν φιλαυτίαν τοῦ ἀνθρώπου, παρετήρησεν ὁ Ἑραστὴς τῆς Φύσεως, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ἐνεργεῖ μόνος καὶ δι' ἑαυτοῦ, δηλα- δὴ χωρὶς τὴν βοήθειαν ἄλλου.

— Ναί, ναί! ἀνέκραξε ζωηρῶς τὸ Ἦουχο Ἀεράκι. Δὲν ζηλεύω καθόλου ἐκείνους ποῦ καὶ μιστὴς ὥρας δρόμον ἂν πρόκειται νὰ κάμουν, πη- γαίνουν μὲ ξένα πόδια! Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι κατὰ τὴν γνώμην μου, θὰ καταντήσουν νωθοὶ καὶ παράλυτοι· τίποτε δὲν θὰ τοὺς ἀρέσῃ· ὅλα θὰ τοὺς φταῖνε· μὲ ἄλλους λόγους θὰ γίνουν ξεκουτιάρηδες. Ἄ, ἐγὼ, ὅταν πρόκειται νὰ ταξιδεύω χάριν διασκεδά- σεως, τὰ ποδαράκια μου καὶ ἅγιος ὁ θεός! Καὶ μὴ νομί- σετε ὅτι μᾶρέσει νὰ ταξιδεύω πεζός, μόνον ὅταν ὁ και- ρὸς εἶνε γλυκὺς, καὶ ἡ φύσις ὠραία. Ἀπεναντίας! Μοῦ

ἀρέσει ἐπίσης νὰ διασχίζω πεδιάδα ἄνδρον καὶ ἄδενδρον, ὅταν ὁ ἥλιος καίῃ καὶ ὁ χωρικός μὲ τὸ πλατύγυρον ψά- θινον καπέλο του θερίζει ἡ ἀλωνίζῃ... Ἐπίσης μοῦ ἀρέ- σει νὰ ἐξέρχωμαι καὶ ὅταν ἀκόμη τὰ βουνὰ εἶνε κάτασπρα ἀπὸ τὸ χιόνι, ἡ δὲ φλογέρα τοῦ ποιμένος σιωπᾷ καὶ μό- νον ὁ ἄγριος Βορρᾶς φυσᾷ καὶ συρίζει. Ἄν ἡ κατὰ τὴν ἀνοιξιν ἐκδρομὴ ἀναζωογονῇ τρόπον τινὰ τὴν ψυχὴν, ἡ κατὰ τὸ θέρος ὅμως ἡ τὸν χειμῶνα μᾶς συνειθίζει νάντε- χωμεν εἰς τὸν καύσωνα ἢ εἰς τὸ ψῦχος.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπα τότε ἐγώ.

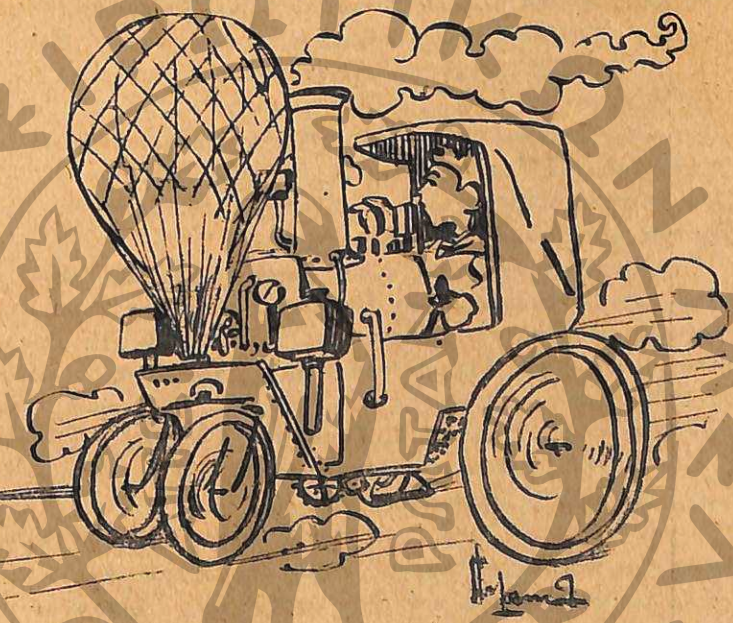
Ἄλλὰ νὰ κινδυνεύῃ κανεὶς νὰ πάθῃ ἀπὸ ἡλίαςιν, χάριν διασκεδάσεως... τί νὰ σοῦ εἰπῶ! δὲν μοῦ φαίνεται καὶ πο- λὺ φρόνιμον. Λοιπόν, Μέλλουσα Καλ- λιτέχνις; Βλέπω ὅτι ἐτοιμάζεσαι νὰ μιλήσῃς. Ἐξεκουράσθης;

— Χά, χά, χά! μὲ κάμνετε καὶ γελῶ. Ὑποθέτω ὅμως, κύριε Ἀνανία, ὅτι διὰ νὰ ξεκουρασθῇ κανεὶς, πρέπει πρῶτα νὰ κουρασθῇ. Δὲν εἶν' ἔτσι; Μάθετε λοιπὸν ὅτι ἐγὼ δὲν κουράζο- μαι ποτέ! Ἀφότου ἤρχισα νὰ περι- πατῶ — τὸ ὅποιον συνέβη, νομί- ζω, πρὸ 14 ἐτῶν καὶ τριῶν μηνῶν

— δὲν ἐνθυμούμαι ποτὲ τὰ πόδια μου κουρασμένα. Μό- λις ἤμην τριῶν χρόνων ὅταν ἀνέβηκα μιά φορὰ εἰς τὸν Λυκαβητόν. «Ἐκουρασθήκης;» μὲ ῥώτησεν ἡ θεία μου. «Ἄ, μπᾶ!» ἀπήντησα. Ἀπὸ τότε αὕτῃ εἶνε ἡ ἀπάν- τησίς μου στερεότυπος. Ὅσας ὥρας καὶ ἂν ὁδοιπορήσω, δὲν κουράζομαι. Πέρυσι εἰς τὴν Κεφαλληνίαν ἐπεριπά- τησα 5 1/2 ὥρας χωρὶς νὰ καθίσω διόλου. «Ἐκουρά-

«Τί τρέχει;—Μία ὄβρις!...»
(σελ. 356, στήλ. α'.)

«Τὸ Παποροκερστατοαμαξοποδήλατον.» (σελ. 356, στήλ. α'.)

σθηκες;— Ἄ, μπᾶ!» Καὶ ὅμως ὑπάρχουν μερικοὶ καὶ μάλιστα μερικοὶ, ποῦ δύο βήματα νὰ κάμουν, ἀπὸ τὸ σπῆτι των π.χ. ὅς τὸ Ζάππειον, πίπτουν ὕστερα εἰς τὸν καναπέ καὶ νομίζει ὅτι θὰ ξεψυχίσουν ἀπὸ τὴν κόουρασιν. Νὰ σὰς εἶχα μίαν ἡμέραν, ποῦ ἐπήγαμεν ὅλοι, ὅλον τὸ Σχολεῖον δηλαδὴ, εἰς τὴν Ἀκρόπολιν... Πῶ, πῶ!

ήθελα να είσθε εκεί να εβλέπατε όταν εγυρίσαμεν, τί κωμικοτραγικόν θέαμα! Αί περισσότεραι έπεσαν επάνω εις τὰ θρηνία, λησμονούσαι από την κούρασιν να βγάλουν τὰ καπέλα των. «Ούρ! τί κούρασις Θεέ μου!» ή μια άπ' εδω· «ούρ! μου βγήκε ή ψυχή!» ή άλλη άπ' εκεί. «Άχ! δέν μπορώ πειά!» ή τρίτη.

— Εις αυτό πταίουν μάλλον οί κανονισμοί των Σχολείων, παρετήρησεν ό Άζαρίας, πού δέν προνοούν περι συχών και μακρυνών περιπάτων. "Αν γίνω ποτέ ύπουργός της Παιδείας, θά τους επιβάλω· και αίτία αυτού του καλού θά είνε ή Μέλλουσα Καλλιτέχνης.

— Τώρα πού σας είπα τί πόδια έχω, εξηκολούθησεν ή φίλη μας, είνε ανάγκη να σας είπω ότι τὰ προτιμώ από κάθε άλλο μέσον μεταφοράς; Πρώτον και κύριον δέν μου κουράζονται· δεύτερον δέν μου άφηνιάζουν. Τρίτον δέν μου έκτροχιάζονται, τέταρτον δέν μου βυθίζονται. . . παρά μόνον όταν είνε πολλές λάσπες εις τόν δρόμον. Ένα κακόν μόνον έχουν: ότι δέν ήμπορούν να περιπατήσουν επάνω εις την θάλασσαν. Άλλά τότε άς είνε καλά ή βάρκες και τὰ πλοία. Περνώ από τὸ άλλο μέρος και εξακολουθώ τόν δρόμον μου πεζή. Έτσι ήμπορώ να κάμω τόν γύρον του κόσμου. Λοιπόν, ζήτω ή πεζοπορία!

— Ζήτω! εφώναζαν κατενθουσιασμένοι και οί λοιποί πεζοπόροι, οί όποιοι έφευγαν, κρίνοντας περιττόν νάναπτύξουν και αυτοί τὰ αίτια της προτιμήσεώς των. Η Μέλλουσα Καλλιτέχνης, καθώς λέγουν, εξήντηλσε τὸ θέμα, και μάλιστα χωρίς να εξαντλήση και την ύπομονήν μας.

— Άνανία! εφώναζεν ό Άζαρίας εὐθύς άφ' οὐ έμείναμεν μόνον. Κύτταξε! για κύτταξε κάτω!

Κυττάζω και τί να ιδώ; ΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟΝ! Παιδιά και κορίτσια όλω σε ποδήλατα! Και εφώναζαν, έτρεχαν, έκαμναν γύρους, συνεκρούοντο, έπιπταν. . . Θεέ μου, Θεέ μου, τί κακόν πού εγίνετο γύρω εις την έπαυλιν του φίλου μου!

— Δέν άντ έχω πειά, είπα πρὸς τόν Άζαρίαν· αυτό τὸ θέαμα μου ύπενθυμίζει μίαν άσχημην στιγμήν. . . Μου φαίνεται ότι τὸ πόδι μου με πονεῖ περισσότερον. . . όλα και όλα, αλλά όχι ποδήλατα!

— Ά, με συγχωρεῖτε, κύριε Άνανία! εφώναζεν από κάτω ό Άνεμοστρόβιλος (ό όποιος με όλην του την άνδρικήν ποδηλατικήν ένδυμασίαν, εφαινετο ότι ήτο κορίτσι.) Έγώ άπ' όλα τὰ μέγ' της μεταφοράς προτιμώ τὸ ποδήλατον!

— Κ' εγώ! εφώναζεν ό Χαλασμός Κόσμου.

— Κ' εγώ! εφώναζεν ό Κουταλιανός.

— Κ' εγώ! ό Πτερωτός Δράκων.

— Κ' εγώ! κ' εγώ! κ' εγώ! εφώναζαν οί άλλοι άμέτρητοι ποδηλάται, μεταξύ των όποιων με μεγάλην μου άπορίαν δέν είδα και τόν γνωστόν μας Άνάματον (έκείνον πού δέν με έρριψε. . .)

— Να πάτε 'στό καλό και να μάφήσετε ήσυχο! εφώναζε κ' εγώ από την πολυθρόναν της τάρτσας μου. «Εις του κρεμασμένου τὸ σπῖτι δέν μιλούνε για σχοινί!» λέγει μία παροιμία. . . Δέν βλέπετε τὸ πόδι μου, έμπλαστρωμένον άκόμη ως αίγυπτιακή μούμια; . . Φύγετε άπ' εδω σās λέγω! Και προπάντων προσέχετε να μη πάθετε και σεις τὰ ίδια! . . . Καλά τὰ άγόρια·

άλλά και τὰ κορίτσια; Όραχόν μέσον μεταφοράς δια δέσποινίδας, με την αλήθεια!

Εις τὸ πείσμά μου έκαμναν άκόμη μερικούς κύκλους, και ύστερα έφυγαν.

— Δέν έχεις δικηο, Άνανία! μου είπε τότε ό Άζαρίας. Κρίνεις πολύ προσωπικώς. . .

— Δηλαδή ποδαρικώς, θέλεις να 'πής.

— Βέβαια! επειδή ήσουν άδέλιος έσύ, νομίζεις ότι πταίει τὸ ποδήλατον; Δέν σου λέγω δια τὰ κορίτσια· αλλά δια τὰ άγόρια τὸ ποδήλατον είνε από τὰ καλλίτερα μέσα μεταφοράς. . .

Άπέμεινα συλλογισμένος και, ως ζητών συγγνώμην παρά του Θεού δια την άδικίαν πού έκαμα πρὸς τὸ ποδήλατον — είχα ξεχάσει τὸ ασυγχωρεῖτε τοὺς έχθρούς ήμῶν — εκύτταξα πρὸς τόν οὐρανόν. . .

Και ό οὐρανός εξαφνα έσκεπάσθη. . . από σύννεφα; — Όχι, καλέ, από αερόστατα!

Τί πλήθος! ποτέ δέν είδα τόσα μαζί, ούτε πρὶν τὰ παγορέυση ή Άστυνομία, ούτε άφότου ήρχισαμεν την «Οικογένειαν Μαντζουράνα». . .

Και τὸ σπουδαιότερον, ότι αυτά ήσαν αερόστατα αληθινά, με τὸ σκαφίδιόν των από κάτω, και μέσα εις τὸ σκαφίδιον με τόν μικρόν αεροναύτην των ή την μικράν των αεροναυτοπούλαν. . .

Έπλησίαζαν, κατήρχοντο όλονέν. . . Ένα ένα τότε επιάνετο με την άγκυράν του από τὸ χέρι της πολυθρόνας μου, έστέκετο, και ό επιβάτης του μου ώμίλει προβάλλων εις τὸ χεῖλος του σκαφιδίου. Και άφ' οὐ μου έλεγεν ὅσα είχε να μου είπῃ εσήκωνε την άγκυραν, έφευγεν, ήρχετο άλλος, και οὕτω καθεξής.

Ιδού πρώτη ή τολμηρά και ευγλωττος Ίρις.

— Πώς; είπα. Εις τοὺς μυθολογικούς καιρούς έπετούσατε με πτερὰ εις τοὺς πόδας, τώρα προτιμάτε τὸ αερόστατον;

— Μάλιστα. Μου άρέσει να βλέπω τόν κόσμον, πόλεις και χωρία άφ' ύψους.

— Α vol d'oiseau, θά έλεγεν ή Δεσποινίς Κοτζάλη.

— Μου άρέσει να βλέπω τοὺς χωρικούς εργαζομένους με την δικειλλαν, και να γελῶ ὅταν εκείνοι βλέποντες την έναέριον λέμβον μου, μένονν εκπληκτικοί πρὸ του θεάματος ύποπτεύοντες ίσως κανέν θαύμα. . . Άλλ' ή μεγαλητέρα μου επιθυμία είνε να καταπολεμῶ τοὺς έχθρούς, κεκρυμμένη ὅπως ή Άρτεμις μέσα εις τὰ σύννεφα και ρίπτουσα εκείθεν τὰς καταστρεπτικὰς ὀβίδας μου. Έννοεῖτε ὅμως ότι αυτά θά γίνουν, άφ' οὐ εύρεθῇ τὸ πηδάλιον του αεροστάτου.»

— Είμαι καθολοκληρίαν σύμφωνος με την Ίριδα,είπε κατόπιν ό Πεινασμένος Λύκος. Βλέπετε τὸ αερόστατόν μου; Έχει μέσα τροφὰς και ὅπλα. . . Έ, ξεύρετε διατί. . .

— Δια του αεροστάτου, είπεν ό Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ, άνθαίνει κανείς πρὸς τόν οὐρανόν, πρὸς την κατοικίαν του Ύψιστου, και οὕτω ένισχύεται τὸ θρησκευτικόν του αἶσθημα,επειδή πλησιάζει περισσότερο τόν Θεόν.

— Νομίζεις, είπα τότε εγώ, ότι ό Θεός εύρίσκεται εις ύψος δύο ή τριών χιλιάδων μέτρων; Πολύ άπατάσαι! Μου φαίνεται ότι υπάρχουν άλλα αερόστατα, με τὰ όποια πλησιάζει τις αληθῶς τόν Θεόν, χωρίς να ύψωθῇ οὕτε

κατὰ έν μέτρον. . . Περὶ αυτού θά ήμπορούσε να σε πληροφορήσῃ ό Μινώταυρος; ό θεολόγος μας. . .

— Η αλήθεια είνε, είπε τότε ό Τσίτου-Τσίτου-Τσίτου, ότι δια του αεροστάτου υπερβαίνει τις τὰς κορυφὰς των ύψηλοτέρων ὀρέων, θαυμάζει την τόσον ὡραία πλασμένην φύσιν και ύμνεῖ τόν Δημιουργόν αυτής.

— Μίαν φοράν, κύριε Άνανία (τώρα ὁμιλεῖ ό Κόντε Ραπανάκης) είδα εις τόν ύπνον μου ότι είχα πτερὰ και έταξείδευα πετών. Τί ὡραῖον ταξείδι, ε; άρά γε δέν ήτο δυνατόν να τὸ κάμω και έξυπνος; Έσκεφθην λοιπόν τὸ αερόστατον, ως τὸ μόνον κατάλληλον δια τούτο, και έκτοτε τὸ προτιμώ ως μέσον μεταφοράς. Έ, πῶς σας φαίνεται ή άπάντησίς μου; Άξίζει για καμμίαν ευφημον μνειαν; Δέν επρόφθασα να νάπαντήσω, διότι ήρχισεν ό Δόν Κιχώτης:

— Νομίζετε ότι προτιμώ τόν Άχαμνόνοντα; Άπατάσθε! Ό Άχαμνόνον είνε εξηντηλημένος από τὰς τόσας περιπλανήσεις· έπειτα και ό Δόν Κιχώτης

ήλλαξε· δέν εκλαμβάνει πλέον τοὺς άνεμομύλους ως γίγαντας, και άντι της γῆς, θέλει να γίνη κύριος του οὐρανοῦ. Μετεβλήθη λοιπόν εις Ρωθύρον Κατακτητήν και ταξιδεύει με αερόστατον. . .

Τὸ ὄνειρον του Άρχιστρατήγου Μιλτιάδου είνε νάνελθη δια του αεροστάτου πολὺ ὕψηλά και να ιδῇ την σελήνην και τοὺς άστέρας, νάνακαλύψῃ με τηλεσκόπιον

άν κατοικούν άνθρωποι και εις τὰ άλλα οὐράνια σώματα, και κατόπι να κατέλθῃ εις την γῆν, δια να τὰ εἴπῃ ὅλα εις τοὺς ανθρώπους και. . . εις τοὺς γονεῖς του. — Ό Τσίτου-Τσίτου ὡρμήθη νάγαπᾷ τὸ αερόστατον, εκ της άναγνώσεως των έργων του Ίουλιου Βέρν (δέν πιστεύω ὅμως να εζήλευσε τὰς αφρικαλέας εκείνας ὀδύνας της πείνης, τὰς όποιας επί τόσον χρόνον ὑπέφεραν οί επιβάται του «Σανσέλλωρ».!)—Τέλος προτιμῶν τὸ αερόστατον ό Χιονισμένος Τυμφορηστός, ή Άγκυρα της Φιλίας, ό Φιλελεύθερος Έλλην και άλλοι πολλοί.

Όταν, πλήρης έντυπώσεων από την άτελείωτον αυτήν σειράν των επιστολῶν, έπεσα να κοιμηθῶ, είδα ένα παράδοξον ὄνειρον.

Μου εφάνη ότι εύρίσκομαι εις τὰς Άθήνας, εις τὸ γραφεῖον της Διαπλάσεως. Άλλά τὸ δωμάτιον ήτο, λέγει, άπέραντον και ως στέγην είχαν αυτόν τόν οὐρανόν. Έρμῳ δέν ήτο· άπεναντίας έμυρμηκία από κόσμον, από μορφὰς παραδόξους, από φαντάσματα. Και τὸ περίεργον είνε ότι ὅλ' αυτά ήσαν σχετικὰ με τὸ ζήτημα του ταξείδιου και των μέσων μεταφοράς. Άλλά μήπως δέν όνειρεύεται κανείς την νύκτα, ὅ,τι έσυλλογίσθη όλην την ήμέραν;

Πρώτος με πλησιάζει ένας Μαῦρος Ποίγκρηψ. «Ευέ-ρεις μου λέγει, ποῖον μέσον μεταφοράς προτιμώ εγώ; Τὰ πτερὰ. Μάλιστα.» Και μου ένεχείρησε μίαν εικόνα, ή όποια παρίστανε την Διάπλασιν με πτερὰ, πετώσαν άνωθεν θαλασσῶν και ὀρέων. . . Έσήκωσα τὰ μάτια να

ερωτήσω άν την έζωγράφισεν αυτός. . . άλλ' ό Μαῦρος Ποίγκρηψ είχε πετάξῃ.

Άντ' αυτού ὅμως είδα την Κυανόλευκον Σημαίαν, με πτερὰ και αυτήν (άλλ' όχι του Ιάκρου. . .) «Πετώ, μου λέγει, σαν τόν άετόν, πού φθάνει στὰ σύννεφα και από εκεί κυττάζει υπερηφάνως την γῆν σαν να λέγῃ: Δέν φοβούμαι κανένα, ούτε σε, άνθρωπε! Τὸ βόλι σου δέν με φθάνει, είμαι ό Βασιλεὺς ὅλων!»

— Κ' εγώ προτιμώ τὸ μέσον του Διαιδάλου, μου είπε ένα Έλληνοπούλον πτερωτόν. Και επέταξαν μαζί.

Με πλησιάζει τότε ένα κορίτσι με δύο πτέρυγας πάρα πολὺ μικράς. Ητο ή Πυθία, και πρὶν την ερωτήσω άκόμη, μου λέγει ότι προτιμᾷ τὰς πτέρυγας της άγγελιαφόρου περιστέρως. — Μα σε βαστούν αυτά; ήρώτησα. Και ή Πυθία εις άπάντησιν επέταξε. . .

— Και εγώ πετώ, μου λέγει τότε ή Φίλεργος Χελιδών, αλλά εις τόν ύπνον μου. Μίαν φοράν μάλιστα άνέβηκα τόσῃ

ψηλά, πού είδα τόν Παράδεισον, την Κόλασιν, τοὺς άγγέλους, τοὺς διαδόλους, τοὺς άγίους, τόν Άγιό Πέτρο με τὰ κλειδιά του Παραδείσου, την Παναγίαν γονατιστήν να παρακαλῇ τὸ Θεὸ δια τοὺς ανθρώπους. . . πού να σου τὰ λέγω! Χαῖρε, πηγαίνω να ξανακοιμηθῶ και να ξαναπετάξῶ. αυτός ό τρόπος του ταξιδεύειν μου άρέσει. Λιγάκι παράξενος, θά μου 'πῆς, αλλά τί να γίνη; Γούστο είνε αυτό!

— Άλλά είνε τὸ γούστο πού μάρέσει κ' έμέ! άνέκραξεν ή Θύελλα, ζωηρά και ὀρμητικῇ ὅπως πάντοτε. Όλη τή νύκτα ταξιδεύω αμέ τὰ ὄνειρα» και τὸ πρωῒ. . . ξυπνῶ πάλιν εις την άγαπητήν μου πατρίδα.

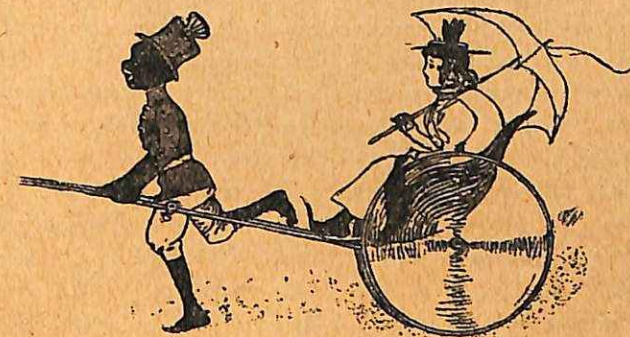
— Ά, εγώ προτιμώ να όνειρεύομαι με άνοιχτὰ μάτια! είπεν ό Ναυάρχος Κοδοιγκτών. «Ηθελα να ήμουν άξιωματικός του Πυροβολικοῦ και να είχα ένα ίππον, δια να μάτω κάπου. Πού; Μη μ' ερωτάτε! Άπχορεύεται να τὸ εἴπω. . . δημοσίᾳ. Θά τὸ εἴπω μόνον εις τὸ αὐτὶ του Άνανία. (Έσκυψε δ' εὐθύς και μου τὸ είπεν. Ά, είνε ὡραῖον τῶνόντι τὸ εθνικόν ὄνειρον του Ναυάρχου Κοδοιγκτών!)»

Να και ένας άετός. Πετᾷ φέρων εις την ράχιν του τόν Ψυπόδα Άχιλλέα. Τί μακάριος πού φαίνεται εκεί επάνω! Όπως μου λέγει και ό ίδιος, λησμονεῖ τὰ πάντα εις την ευτυχίαν εκείνην. Ένα μόνον δέν θέλει: να περνα από χώρας ύποδούλους. Ά, τότε μόνον λυπεῖται ό Ψυπόπος Άχιλλεύς. . .

Παρακάτω κάθεται ό Κοριοιόλανος και άναγινώσκει ένα τόμον της Διαπλάσεως.

«Τί κάμνεις εκεί; τόν ερωτῶ. — Ταξιδεύω. — Και πῶς; — Νοερός. — Και πού; — Εις τόν παλαιόν και εις τόν νέον κόσμον. — Δέν σ' έννοῶ. — Θά μ' έννοήσης: Άναγινώσκω τὸ άθάνατον μυθιστόρημά σας: Τόν «Καίσαρα Κασκαμπέλ». — Ευγε!

Παρακάτω ή Γαληνίαία Θάλασσα ράπτει υποκάμισα. «Δια ποῖον είνε αυτά; την ερωτῶ. — Δια τοὺς στρατιώτας. — Τοὺς τὰ χαρίζεις; — Ναι· άντι να κάμω ένα

«Τὸ έσυρεν ένας χαριτωμένος Άραπάκος.»
(σελ. 356, στήλ. 6'.)

ταξίδι χάριν διασκεδάσεως, ἐπρωτίμῃσιν μὲ τὰ λεπτὰ ποῦ θὰ ἐξώδευα, νάγοράσω ὕψωμα καὶ νὰ βράψω ὑποκάμισα διὰ τοὺς πληγωμένους. Δὲν ἔκαμα καλά ;»

Ἀπομακρύνονται συγκεινῆται.

Μία **Βραχυασμένη Κουκουβάγια** πετᾷ ἀνωθὲν μου καὶ μοῦ φωνάζει : « Ἐγὼ προτιμῶ τὴν Γαϊδουροκαθλαρίαν ! » Περίεργος προτίμησις διὰ κουκουβάγιαν !

Γελᾷ καὶ ἡ **Μικρὰ Μάγισσα**, διερχομένη ἐπάνω εἰς μίαν κάμηλον καὶ μοῦ λέγει : « Ποῦ τὸ δικόν μου μέσον ! Ἐγὼ ὄλω μὲ κάμηλον ταξιδεύω, διότι ἀντέχει εἰς τὴν πείναν καὶ εἰς τὴν δίψαν πολὺν καιρόν. » (Ἐκ τούτου συμπεραίνω ὅτι ἡ **Μικρὰ Μάγισσα** ταξιδεύει εἰς τὴν **Ἀφρικανικὴν Ἔρημον** . . . ἢ καὶ ἐδῶ, ἀλλὰ μὲ καμήλαν ἀποκρηάτικην. . .)

— Ἐγὼ ὅμως, λέγει ὁ **Τηλεκλειδης**, οὔτε εἰς τὴν πείναν ἀντέχω, οὔτε εἰς τὴν δίψαν. Ἄξια λοιπὸν μεταφορᾶς ἐννοῶ μόνον τὰ φαγώσιμα πράγματα, διότι τί διασκεδάσεις εἶνε νὰ μὴν ἔχεις τί νὰ φᾶς καὶ τί νὰ πιῇς. (Καὶ ἔδειξεν ὁ φαγᾶς ταξιδιώτης τὸ καλάθι του, γεμάτον ἀπὸ χίλια καλά.)

Βῆζζ ! Φυλάξου, Ἀνανία ! . . .

Τί τρέχει ; — Μία ὀδὸς ! . . — Μὰ

τί εἶνε πάλιν αὐτό ; — Εἶνε ἡ σιδηροδρομικὴ ἀμαξὰ τοῦ **Κροκοδείλου τοῦ Νείλου** ! Ἀφ' οὗ ἡ μητέρα του τὸν διεβεβαίωσεν ὅτι μέσα εἰς μίαν ὀδίδα « χωρεῖ καὶ χορεύει » (φαίνεται ὅτι εἶνε πολὺ μικροκαμωμένος) προτιμᾷ νὰ ταξιδεύῃ, ἢ μᾶλλον νὰ ἐξακοντίζεται μέσα εἰς ὀδίδας, διὰ νὰ κάμνῃ λέγει, κατοπτεύσεις εἰς τὸ ἐχθρικὸν στράτευμα. (Καλὲ μ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ θὰ μου στρίψῃ ! ἢ . . ὀδίδα.)

Ἀλλὰ νὰ, ἐμπρός μου ἕνας ποταμός. Εἶνε ὁ Ἀχέρων. Περνᾷ τὸ ἀκάτιον τοῦ Χάρωνος καὶ διακρίνω μέσα τὸν **Δὸν Κολοκύθαν Πάτερυν**. « Τί κάμνεις ἐκεῖ ; τοῦ φωνάζω. — Τὸ τελευταῖόν μου ταξίδιον, μοῦ φωνάζει » **Κολοκύθια** ἐστὶ πάτερο !

Μπᾶ ! καλέ, τ'εἶν' αὐτό ; Παπὸρι ; ὄχι. Ἀερόστατον ; ὄχι. Ἀμαξα ; ὄχι. Ποδήλατον ; ὄχι. — Καὶ ὁ ἐπιβάτης του, ὁ **Καρχαρίας τοῦ Φαλήρου**, μοῦ ἀπαντᾷ : « Εἶνε τὸ **Παποροαεροστατοαμαξοποδήλατον** (! !) τὸ ὁποῖον ἐφεύρηκα ἐγὼ. » Ἀπέμεινα ἀναυδός. . . Ἀλλὰ πρὶν προφθάσω νὰ συνέλθω, μὲ ἀρπάζει ἀπὸ τὸ χέρι ἡ **Ναυτοπούλα**, μὲ καθίζει κοντά της, εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν, καὶ ἀρχίζει :

« Ἄκουσε νὰ σοῦ διηγηθῶ μίαν ἱστορίαν ποῦ εἶνε ἀληθινή. Μίαν φορὰν, ὅταν ἤμην δώδεκα ἐτῶν καὶ ἐπερνοῦσα τὸ θέρος εἰς μίαν παραθαλάσσιον ἐξοχὴν, μοῦ ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ κάμω μόνῃ μου μίαν λεμβοδρομίαν. Ἡ θάλασσα λάδι, ἡ ἀκτὴ ἔρημος. Ἐμβαίνω λοιπὸν εἰς τὴν

μικράν μας λέμβον καὶ ἀρχίζω τὸ κουπί. Εἶχα ἤδη ἀρκετὰ ἀπομακρυνθῇ, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω, ὅταν ἔβαλε ἀεράκι — ὄχι πολὺ ἥσυχο — καὶ ἡ λέμβος ἤρχισε νὰ χορεύῃ. Αὐτὸ ἀντὶ νὰ μὲ φοβίσῃ, μ' ἐνθουσίασε καὶ ἀφήσασα τὰ κουπιά ἐξαπλώθηκα, ἐν ᾧ ἡ λέμβος ἐφέρετο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀπὸ τὰ κύματα. Αἰφνης αἰσθάνομαι ἕνα τρομερὸν τινάγμα καὶ εὐρίσκομαι μέσα εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡ λέμβος εἶχε προσκρούσῃ εἰς ἕνα βράχον καὶ συνετρίβη. Εὐτυχῶς ἐγνώριζα καλὸ κολύμβι, εἰδὲν δὲν θὰ εἶχα τὴν τιμὴν νὰ σοῦ διηγούμαι σήμερον τὸ πάθημά μου. Ἐδῶσα ἕνα δυνατὸν κλωτσοῦν, (οἱ κολυμβηταὶ μ' ἐννοοῦν) καὶ εὐρέθην ὑπτιᾶ, ἢ ὅπως λέγουν, **τούμπανο**. Ἀχ, τί ὠραία ποῦ ἦτο ! Μοῦ ἐφαίνετο ὅτι εὐρισκόμην εἰς τὸν παράδεισον, μὴ βλέπουσα παρὰ τὸν οὐρανὸν καὶ φερομένη ὑπὸ τῶν κυμάτων. . . Ἐπιτέλους, ἔφθασε μὲ ἄλλην λεμβὸν ὁ πατήρ μου καὶ με παρέλαβε. Σὲ ἀφίνω νὰ ἐννοήσῃς τί ὑποδοχὴν μοῦ ἔκαμαν οἱ γονεῖς μου, αἱ ἀδελφαὶ μου καὶ ὅλοι οἱ χωρικοί. . . Ἐκτοτε μοῦ ἔμεινε τὸ ὄνομα **Ναυτοπούλα** (καὶ τοῦτο πρὸς γνῶσιν μερικῶν, οἱ ὁποῖοι ἀποροῦν διατὶ ἐξέλεξα ταιούτο ψευδώνυμον.) Καὶ τὴν ὥρην δὲν μοῦ μένει παρὰ τὸ συμπέρασμα : Δι' ἐμὲ τὸ ἀσυγκρίτως καλλίτερον μέσον μεταφορᾶς, εἶνε. . . τὰ κύματα.

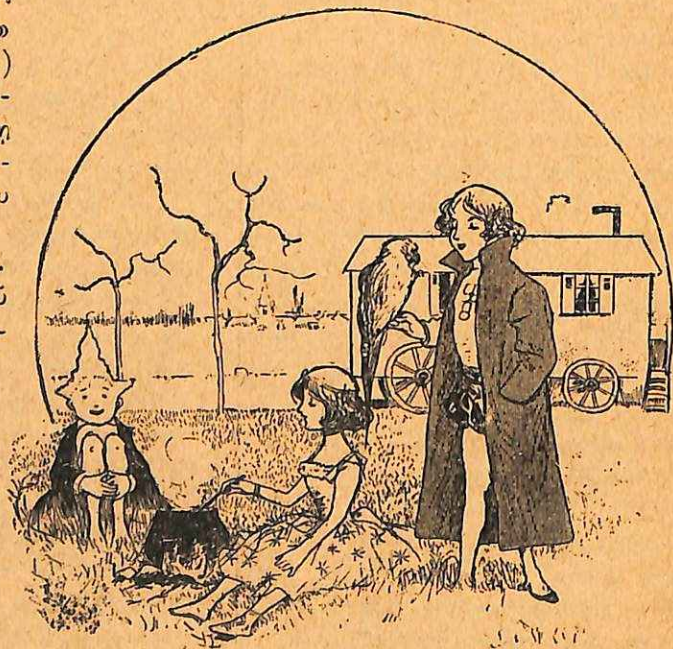
— Χά, χά, χά ! χά, χά, χά ! ἀκούω διπλά μου γέλιο δυνατό. Γυρίζω καὶ βλέπω τὸν **Τρεχαγρευόπουλον**. « Χά, χά, χά ! ἐξακολουθεῖ ἄμ' ἐπ' αὐτῇ καὶ ἐγὼ ἕνα παρόμοιο ; Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐπέστρεφα μὲ τὴν βάρκαν, ἀφ' οὗ συνώδευσα ὡς τὸ ἀτμόπλοιο καὶ ἐθε-

λοντὰς καὶ ἐφένδρους ποῦ ἔφηναν διὰ τὴν Ἑλλάδα. Τί εὐμορφὸν ποῦ εἶνε νὰ ταξιδεύῃ κανεὶς μὲ βάρκαν. . . Ἐξάφνα μοῦ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν μου ἡ **Εὐρηκα** καὶ φωνάζω ἡ **Εὐρηκα** ! Ἐὐρηκα ! » καὶ πετιέμαι ὀρθίος. Οἱ φίλοι μου κάμνουν νὰ μὲ καθίσουν, παραπατῶ καὶ μπλούμ ! μὲς' εἰς τὴν θάλασσαν. Εὐτυχῶς ἤξευρα καὶ ἐγὼ κολύμβι, εἰδὲν δὲν θὰ ἤκουα τοὺς φίλους μου πού μου ἔλεγαν ὕστερα : Καλὲ **Τρεχαγρευόπουλε**, τί εὐρηκας, μήπως θάλασσαν ; χά, χά, χά ! »

Ἐκίνησε τότε τὴν προσοχὴν μου ἕνα κομψότατο ἀμαξάκι ἢ μᾶλλον φορεῖον, ἀπ' αὐτὰ ποῦ λέγονται **πούς-πούς**. Τὸ ἔσυρεν ἕνας χαριτωμένος Ἀραπάκος (ἢ ἂν θέλετε, Ἐβενώδης Δούλος) καὶ ἕνα κοριτσάκι ἀπὸ μέσα — ἦτο ἡ **Πέτρα Σκανδάλου** — μοῦ φωνάζει : « Κύριε Ἀνανία ! σὰς ἀρέσει τὸ μέσον ποῦ προτιμῶ ἐγὼ ; »

« Εἶνε τὸ μόνον μέσον μεταφορᾶς, τὸ ὁποῖον προτιμᾷ. » (σελ. 357, στ. α'.)

« Εἰς καμμίαν «Εὐδρομον Οἰκίαν» ὅπως ὁ **Κασκαμπέλ**. » (σ. 357, στ. β'.)

Ἀλλὰ νὰ καὶ κλάμμα-τα . . . Κλαίει ἕνα μικρὸ κοριτσάκι, κλαίει ἀπαρηγόρητα . . . Εἶνε ἡ **Μικρούλα Τραλαλά**. Ὁ **Καλλικάντζαρος**, ὁ **Ἐκτωρ** ὁ **Τρῶς** καὶ ὁ **Εὐνοσεῖχθων Ποσειδῶν**, εἶνε πλησίον της καὶ προσπαθοῦν νὰ τὴν μαρῶσουν. Πλησιάζω καὶ ἐρωτῶ : — Τί τρέχει ;

— Ἡ **Μικρούλα Τραλαλά** γυρεύει τὸν μπαμπά της, διὰ νὰ τὴς κάμῃ τὴν « **Στρουθοκάμηλο** ». Ἐρευνετὶ πῶς γίνεται αὐτό τῇ βάζει **καθαλκευτὰ** ἐπάνω ἐπὶ τὸ χέρι του καὶ τὴν τρέχει. Φαίνεται δὲ ὅτι εἶνε τὸ μόνον μέσον μεταφορᾶς, τὸ ὁποῖον προτιμᾷ ἡ **Μικρούλα** !

— Καὶ σεῖς, κύριε **Καλλικάντζαρε**, τί προτιμᾶτε ;

— Ἐγὼ προτιμῶ . . . « ὅ,τι εἶνε τῆς ἀρεσκείας μου ! »

— Μὰς ἐφωτίσατε ! Καὶ σεῖς, κύριε **Εὐνοσεῖχθων Ποσειδῶν** ;

— Ἐγὼ . . . « κατὰ τὰς περιστάσεις ». — Δηλαδή ;

— Νὰ σας] τὸ ἐξηγήσω ἐγὼ, λέγει τότε **Ἐκτωρ** ὁ **Τρῶς**. « Ἄν τυχὸν δὲν ὑπῆρχε κανὲν μέσον, ἢ ἂν δὲν εἶχα τὰ μέσα διὰ ναῦλον, θὰ ἐπρωτιμούσα ὡς μέσον μεταφορᾶς τὰ πόδια μου. Ἀλλὰ τὸ καλλίτερον μέσον μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε τὸ **ἀτμόπλοιο**. . . Ἀλλ' ἐάν πρόκειται περὶ ξηρᾶς ; Αἶ, τότε μοῦ ἀρέσει ὁ **σιδηρόδρομος**. . . Καὶ ὅταν δὲν ὑπάρχῃ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ ; Τότε θὰ ἐπρωτιμούσα μίαν καλὴν καὶ γρήγορον ἄμαξαν. . . Ἀλλ' ἐν ἑλλείψει ἀμαξίτης ὁδοῦ ; . . Θὰ μ' εὐχαριστοῦσε τότε πολὺ ἕνα ἄλλογο μεγαλοπρεπὲς καὶ καλοῦ δρόμου. . . Ἀλλ' ἐν ἐπρόκειτο δι' ἀπόκρημνα μέρη καὶ βουνά ; Ἰδοὺ περίστασις ποῦ θὰ ἐπρωτιμούσε κανεὶς ἕνα ὑπομονητικὸν καὶ σταθερὸν ἡμίονον ἢ ἕνα καλοαναθρεμμένον γαϊδουράκι. . . Καὶ ἐν ἤθελες νὰ ταξιδεύσῃς διὰ τῆς **Σαχάρας** ; Θὰ μου εἰπῇτε. Ἡμποροῦσα τότε νὰ μὴ προτιμῶ τὴν **κάμηλον** ; Διὰ κάθε ὁμῶς δρόμον θαλάσσιον ἢ τῆς ξηρᾶς θὰ ἐπρωτιμούσα χωρὶς ἀμφιβολίαν τὸ **αερόστατον**, ἂν εἶχε ἀνακαλυφθῇ τὸ πηδάλιον του καὶ αὐτὸ ἐλπίζω θὰ προτιμήσουν οἱ μέλλοντες συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως, ἐάν τοις ἀπευθυνθῇ ἡ αὐτὴ ἐρώτησις ! »

— Εὐγε ! εὐγε ! ἀνέκραξα κατενθουσιασμένος. Αὐτὴ ἀκριβῶς εἶνε καὶ ἡ ἰδική μου γνώμη. Τὴν διετύπωσες μάλιστα τόσο καλὰ, ὥστε μ' ἀπαλλάσσεις τοῦ κόπου νὰ σχολιάσω τὰς γνώμας τῶν ἄλλων. Εὐγε ! εὐγε ! Καὶ δὲν μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ : σύ που ἔχεις τόσο πνεῦμα, τί **τρῶς** ;

— **Ἐκτωρ** ! ἀπάντησεν ὁ φίλος, καὶ ἔφυγε γελῶν.

Τὸ ἐλεεινὸν μου λογοπαίγνιον μαρτυρεῖ περὶ τῆς ψυχικῆς μου διαθέσεως. Ἐχόρευα, ἐπηδούσα (εἰς τὸν ὕπνον

ΑΡΧΙΝΑΥΑΡΧΟΣ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ

Βραβεύθεις εἰς τὸν 47ον Διαγωνισμὸν τῆς Διαπλάσεως πρὸς εὐρεσιν τῶν λύσεων πνευμ. ἀσκήσεων

μου, τὸ πόδι μου ἦτο γερὸν. . .) ἐφώναζα ὡς τρελός :

— **Τρεχαγρευόπουλε** ! ἐγὼ «εὐρηκα» ἀληθινὰ ὄχι τὸν πᾶτον τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ τὸν πᾶτον τῶν ἀπαντήσεων. Ἐτελείωσαν !

— Ὅχι ἀκόμη ! ἀπαντᾷ καταφθάνων ὁ **Ρωμαῖος Κικέρων**. Ὁ **ἀπαντήσω** καὶ ἐγὼ, ἀλλὰ μὲ στίχους.

— Ὅχι στίχους, νὰ ζῇς ! Πέ μου τα πεζὰ.

— Λοιπὸν μάθε, ὅτι ἐγὼ ἤθελα νὰ κάμω ἕνα ταξιδάκι μὲ τὰ τέκνιά μου εἰς καμμίαν «**Εὐδρομον Οἰκίαν**» ὅπως ὁ **Κασκαμπέλ**. Τί ὠραία, ἔ ;

— Ἀμ' ἐγὼ ποῦ προτιμῶ τοὺς ὁδοντωτοὺς σιδηροδρόμους καὶ τὰ καλάθια τῶν **Μετεώρων** ; τὰ ξεύρετε δά, ἐκεῖνα μὲ τὰ ὁποῖα ἀνεβαίνουν ἐπάνω εἰς τὸ **Μοναστήρι** τοῦ ἐπισκέπτας . . . Τί θαυμάσιον ταξίδι, ἔ ; εἶπε ἡ **Βασιλίσσα Κλεοπάτρα**.

— Οὐρ ! ἀφῆστέ με τώρα πιά ! Δὲν θέλω νὰ κούσω τίποτε ! Ἀρκεῖ !

Καὶ ἐξύπνησα.

Ἡ πρώτη μου φροντίς ἦτο νὰ κράξω τὸν Ἀζαρίαν διὰ νὰ πονεῖμωμεν τὰ βραβεῖα. Ἰδοὺ ὁ κατάλογός μας, ὅπως τὸν ἐνέκρινε καὶ ἡ κυρία **Διάπλασις** :

Α'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ : **Ἐκτωρ ὁ Τρῶς**.

Β'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ : **Μέλλουσα Καλλιτέχνης, Ποιμενικὴ Φλογέρα**.

Γ'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ : **Ἀστὴς τοῦ Μέλανος Δουμοῦ, Ναυτοπούλα, Ἡσυχο Ἀεράκι**.

Δ'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ : **Ἐρημίτης, Ὀλυμπιονίκης, Αἰὶς τοῦ Εὐξείνου**.

Ε'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ : **Αἰὶς τοῦ Φαλήρου, Γαλιναία Θάλασσα, Ἰρις, Μεροδεῖν**.

ΣΤ'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ : **Βεονόδοτος Λιβερῶτος, Ἀτταρίς, Καρδερίνα, Κοριολάνος, Ἀρχιστράτηγος Μιλτιάδης**.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Πάντες ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

« Εὰν διὰ μίαν καὶ μόνην ἡμέραν, σὰς ἐδίδοτο ἐξουσία νὰ κάμετε ὅ,τι θέλετε, τί θὰ ἐκάνετε ; Πῶς ἢ θέλατε μεταχειρισθῇ τὴν παντοδυναμίαν σας αὐτήν ; »

Αἱ ἀπαντήσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου ἐ. ε.

Κατ' ἐντολὴν τῆς Διαπλάσεως

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

(Συνέχεια: Ήδε σελ. 341)

— Τί; τί; ανέβαζες λοιπόν και μοσχάρια; ήρώτησεν ο Ιωάννης.

— Βέβαια! Έρθασα νάνυψώσω εις τὸν αέρα και ὀλόκληρον μοσχάρι. Αυτό ἦθελα νὰ σου πῶ, ὅταν με διέκοψες.

— Εἶσαι ὁ πεῖδ μάγκας ἀπὸ ὅλη μας τὴν οἰκογένεια, καί μένε Πέτρε! εἶπεν ὁ Ιωάννης, διπλωθεὶς μετὰ τοῦ ἀδελφροῦ καὶ συσπειρωθεὶς εἰς τὸ βάθος τοῦ σκαριδίου. Ἐλα, ἐξακολούθησε. Ἡ διήγησίς σου μ' ἐνδιαφέρει.

— "Ὅταν λοιπόν, μ' αὐτά, καὶ μ' αὐτά, ἐκέρδιζα ἀρκετὰ χρήματα, ἔπαυα πρὸς καιρὸν νὰ δίδω παραστάσεις καὶ νὰ κάμνω δημόσια πειράματα. Ἐκλεινόμενοι εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἐμελετοῦσα, ἐβγαίνα δὲ κρυφὰ-κρυφὰ μόνον διὰ τὰς δοκιμάς μου. Ἀφ' οὗ ἐξηγτοῦντο οἱ πόροι μου, ἐπαρουσιάζομην πάλιν καὶ ἤρχιζα, γαντοφορεμένος πάντοτε, νὰ προσελκύω τὰ πλήθη. "Ὅσον ἐπροχωροῦσα εἰς τὰς μελέτας μου, τόσοι αἱ παραστάσεις μου ἐγίνοντο σοβαρότεροι, περιεργότεροι, διδακτικότεροι καὶ κατὰ συνέπειαν ἐκλυσιγχεῖται καὶ ἀξιοπρεπέστεροι. Διότι ἔπαυσα πλέον νὰ περιφέρω δίσκον, ὡς παλιάτσος ἢ θυματοποιὸς τοῦ δρόμου, καὶ οἱ θεαταὶ μου ἠγόραζον τώρα εἰσιτήρια, παρὰ τὴν εἴσοδον ἐνὸς περιγραμμένου οἰκοπέδου, τὸ ὅποιον εἶχα μεταβάλῃ εἰς θέατρον. "Ὅλα τότε μοῦ ἤλθον συγχρόνως: οἱ περίεργοι, αἱ ιδέαι, καὶ ἡ ἐφευρέσις. Ἀφῆσα ὀριστικῶς τὸ δημόσιον, διότι ἐγγίξει ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ πωλήσω τὸ προνόμιόν μου, καὶ θὰ γίνω μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν, δαφνοστεφὴς καὶ χρυσόφρακτον. . . . Πρὸς τὸ παρὸν ὅλη αὐτὴ ἡ εὐτυχία καὶ ὅλοι μου οἱ κόποι καὶ ὅλον μου τὸ χρῆμα, ἀντιπροσωπεύονται ἀπὸ τὸ περίφημον "Ορθόπτερόν μου. . .

— Τὸ "Ορθόπτερόν σου; Καὶ τ' εἶν' αὐτὸ πάλι;

— Εἶνε τὸ ἀερόστατον μετὰ τὸ ὅποιον σὲ ἔσωσα, μετὰ τὸ ὅποιον ταξιδεύεις, μέσα εἰς τὸ ὅποιον ἐβάγες καὶ ἦπες τόσο καλὰ, καὶ εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου εἶσαι ἐξηπλωμένος μακαρίως!

— Μπα! αὐτὸ λοιπόν εἶνε τὸ "Ορθόπτερόν σου; Ἀλλὰ διατὶ "Ορθόπτερόν, παρακαλῶ;

— Διότι εἰς τὴν Ἐπιστήμην τὸ ὄνομα ἀποτελεῖ τὸ ἥμισυ τῆς ἐπιτυχίας, προπάντων ὅταν εἶνε ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν. Μὴ λησμονεῖς ὅτι ἀρχαῖοι Ἕλληνοὶ εἶνε οἱ περισσώτεροι ἐπιστημονικοὶ ὄροι. Ἀλήθεια τὸ ἀερόστατόν μου δὲν εἶνε καὶ τόσο ὁρθόν, ἀλλὰ μᾶλλον ὀριζήντιον. Ἀδιάφορον! ἡ λέξις εἶνε γνησίᾳ ἑλληνική!

— Καλὰ εἶπα, ὅτι σὺ εἶσαι ὁ πεῖδ μάγκας ἀπ' ὅλους μας!

— Ὁρεῖλω ἀκόμη νὰ σου ἐξομολογήθῃ ὅτι ὅλα τὰ χρήματα, τὰ ὅποια ἐδαπάνησα διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ "Ορθόπτερόν σου δὲν ἀνήκουν εἰς ἐμέ. Ἐχω καὶ μετόχους τῆς ἐπιχειρήσεως.

— Μπα! Καὶ ὑπάρχουν ἀκόμη ἄνθρωποι ποῦ πετοῦν τὰ λεπτὰ των εἰς τοιαύτας ἐπιχειρήσεις. . . τοῦ αἵματος;

— Καὶ διατὶ νὰ μὴ ὑπάρχουν; "Ὅταν μάλιστα ἤξεύρη κανεὶς νὰ τοὺς φαρύμῃ με ὠραίας ὑποσχέσεις. . .

— Ἐφάρευσες λοιπόν καὶ σὺ ἀρκετοὺς μετὰ τὰς ὑποσχέσεις σου;

— Ἀκούς ἐκεῖ! Κατ' ὁρῶσα νὰ διαθεῶ χιλιάδας μετοχῶν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἡ ἐπιχειρήσις ἦτο καλὴ καὶ αἱ ὑποσχέσεις μου ἐλικικνεῖς. Ἐπειτα εἰμπαρῶ νὰ πῶ, ὅτι ἔκαμα περισσώτερα ἀφ' ὅσα ὑπεσχέθην. Πρῶτον καὶ κύριον διευθύνω εἰς τὴν ἐντέλειαν τὸ ἀερόστατόν μου. Ἐπειτα προσέθεσα καὶ τὴν βαρκοῦλαν, πραγματικῶς καὶ κυριολεκτικῶς σωσίδιον! Ἀλήθεια, πῶς σου φαίνεται ἡ βαρκοῦλα μου; δὲν εἶνε ιδέα μεγαλοφυΐας;

— Συμφωνῶ. Καὶ ἀκόμη περισσώτερον θὰ συμφωνῇ ὁ Μας, ποῦ τὴν χαίρεται.

— Καὶ διὰ νὰ ἐννοήσης τὴν σπουδαιότητα τῆς ἐφευρέσεώς μου, συλλογίσου ὅτι τὰ ὕδατα καλύπτουν, καθὼς ἡξεύρεις ἢ δὲν ἡξεύρεις, τὰ τρία τέταρτα τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς.

— Ναι, δυστυχῶς! ἐπιθύρυσεν ὁ Ιωάννης, συλλογιθεὶς τὸ ναυάγιον τῆς «Μαντζουράνας» του.

— Πολὺ καλὰ. Ἀφ' οὗ λοιπόν τὰ τρία τέταρτα τῆς γῆς, κάτω, εἶνε ρευστά, ἔπειτα ὅτι καὶ ἐπάνω τὰ τρία τέταρτα τοῦ αἵματος, τὰ ἀντίστοιχα εἶνε ἐπιφανῆ καὶ ἀπρόσιτα διὰ τὸν ἀεροναύτην, ἐπὶ κινδύνῳ καταποντισμοῦ καὶ πνιγμοῦ. Ναι ἢ ὄχι;

— Ἐνόησα! ἐνόησα! ἤρχισε νὰ κράζῃ ὁ Ιωάννης, ὅπως ἄλλοτε ὁ Ἀρχιμήδης τὸ «Εὕρηκα! Εὕρηκα!» ὅταν ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ λουτροῦ, χωρὶς νὰ φέρῃ τίποτε ἄλλο, παρὰ τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος μέσα εἰς τὸ κεφάλι του.

— Ἀ, ἐνόησες; Τότε λοιπόν εἶνε περιττὸν νὰ σου εἰπῶ ἐγὼ, ὅτι οἱ ἀεροναῦται, ποῦ θὰ παρασύρονται ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως πρὸς τὴν θάλασσαν, εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ δίδουν μίαν πεντάραν, ἀντὶ τοῦ ἀερόστατον των κινδυνεύῃ νὰ ἀδειάσῃ ἢ νὰ χαλαρωθῇ ἢ νὰ ἀναφλεθῇ ἢ νὰ καῇ. Δὲν θὰ ἔχουν, παρὰ νὰ κατεβάσουν τὴν σκάλαν, νὰ ρίψουν τὴν βαρκοῦλαν εἰς τὴν θάλασσαν, νὰ κόψουν τὰ δεσμά της καὶ. . . κατευδύνῃ! Εἶδες δὲ με πόσην εὐκολίαν γίνεται αὐτό!

— Πραγματικῶς. "Ὡστε λοιπόν ἐσὺ ἔμπορεῖς νὰ ταξιδεύῃς χωρὶς φόβον καὶ νὰ μεταφέρῃς διὰ τοῦ αἵματος, ἀπὸ Ὀλλανδίας εἰς Ἰουτλάνδην καὶ τανάπαλιν, ὅλον τὸ βάρος τοῦ αἵματός σου καὶ τῆς μηχανῆς σου. . .

— Καὶ τὸ βάρος τοῦ ἀδελφοῦ μου ἀκόμη, καὶ χωρὶς ἀβάρια νὰ μάλιστα! συνεπλήρωσεν ὁ Πέτρος γελῶν εὐθύμως καὶ ἡχηρῶς.

— Ἀπορῶ πῶς ἔχεις ὄρεξιν νὰ στενεύῃς καὶ νὰ γελάῃς, ἐπάνω εἰς τέτοιο ὕψος καὶ μέσα εἰς τέτοιαν μηχανήν. Διὰ νὰ τὸ κάμνῃς, πρέπει νὰ εἶσαι βέβαιος. . .

— Βέβαιος, βεβαιότατος, πάρα πολὺ βέβαιος! διέκοψεν ὁ Πέτρος, ἀναλαμβάνων ἀμέσως τὴν σοβαρότητά του. Ἐν τούτοις ὅμως, προσέθεσε μετὰ τινα δευτερόλεπτα σιγῆς, καὶ ποῖος εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ἔμπορεῖ νὰ εἶνε βέβαιος δι' ὅ,τι δὴποτε; Τὸ παραμικρότερον πρᾶγμα ἔμπορεῖ νὰ ἐπιφέρῃ καταστροφὴν!

— Μιὰ μ' ἐνθαρρύνεις καὶ μιὰ με τρομάζεις, καί μένε Πέτρε!

— Τί νὰ σου κάμω! καὶ ἐγὼ μιὰ ἐλπίζω καὶ μιὰ φοβοῦμαι. Λέγω π: χ: ὅτι τὸ ἀερόστατόν μου εἶνε ὅσον ἔμπορεῖ τέλειον ἔστω. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ μήπως δὲν εἶνε ἔργον ἀνθρώπων; Μήπως δὲν ὑπάρχει εἰς ἕνα σωρὸ κινδύνους, ὅπως καὶ κάθε ἄλλο μέσον συγκοινωνίας; "Ὅλα καλὰ καὶ τὸ μέλι γλυκὸ, λέγει ὁ λόγος. Ἀλλ' ἂν ἐξαφνὰ ἐξηλωθῇ κημὶα ραφή; ἂν γίνῃ κανένα ρήγμα; ἂν σπάσῃ κανένα ἐλατήριον; ἂν κοπῇ κανένα σχοινί; ἂν χαλάσῃ κανένα πτερόν; ἂν πέσῃ κανένας κεραυνὸς; ἂν σηκωθῇ κανένας πολὺ δυνατὸς αἶρας καὶ μας ἀναποδογυρίσῃ; ἂν. . .

— Φθάνει, φθάνει, γὰρ τὸ Θεό! Μή! Φρίττω καὶ ποῦ τάκου! . . . "Ὡστε λοιπόν ἔτσι ἡ ζωὴ μας κρέμεται ἀπὸ ἕνα σχοινί, ἀπὸ μίαν πνοὴν ἀνέμου, ἀπὸ ἕνα σπινθῆρα ἡλεκτρικόν; Αὐτὴ εἶνε λοιπόν ἡ ἀσφάλεια καὶ ἡ βεβαιότης σου;

— Μπα! Καὶ σὺ τάχα ἦσουν ἀσφαλέςτερος καὶ βεβαιότερος μέσα εἰς τὴν «Μαντζουράναν» σου; Ἰποθέτω ὅτι τὸ πλοῖόν σου δὲν εἶχε καμμίαν ἑλλειψίν καὶ ὅμως νὰ ποῦ ἐναυάγησῃ!

— "Ὡ δυστυχία μου! Ἀμὴ πῶς θὰ κάμωμαι, ποῦ δὲν ἔχουμε ποῖα τῆ βαρκοῦλα; Ἀν πέσουμε σὲ θάλασσα, πᾶει!

— Ναι, καί μένε, αὐτὸ δὲν το ἐσυλλογίσθηκα καθόλου! ἐμείναμεν χωρὶς σωσίδιον ἐδῶ ἐπάνω!

— Εἶδες τί ἐπάθαμε; . . Ἀ, Μας! Μας! διαβολοπλοίαρχε! Ἀνάθεμα τὴν ὥρα ποῦ σάπάντησα! Καλλίτερα νὰ παντοῦσα κανένα σκορπιό! . .

— Ἀπὸ τὸν φόβον σου δὲν ξεύρεις τί λέεις, καί μένε Γιάννη. Εἶνε τώρα λόγια αὐτά;

— Μπα! καὶ ποῦ νᾶκουες ἐκεῖνον, τί μου ἐφαλε διὰ τὸ ἀγγεῖον μετὰ τὰ κόκκινα ψαράκια καὶ μετὰ τὰ πράσινα βατραχά-

και, εἰς τὸν Ἅγιον Στέφανον! . . .

— Καλὲ γὰρ ποῖδ ἀγγεῖον;

— Εἶνε ὀλόκληρος ἱστορία! ἄφησε καὶ θὰ σοῦ τὴν διηγηθῶ ἀργότερα, ἀν. . .

Ἀς εἶνε ὅμως. Αὐτὰ ὅλα ἔπρεπε νὰ μού τα πῇς ἐγκαίρως. Τότε θὰ ἤξευρα καὶ ἐγὼ καὶ θὰ ἐδιάλεγα τὴν βαρκοῦλαν, ἢ ἐπιτέλους θὰ πεφάσιζα νὰ ποθᾶνω ἐπάνω εἰς τὸ σκάφος τοῦ πλοίου μου. Θὰ ἦτο ἕνας θάνατος ὀλιγώτερον φρικώδης, ὀλιγώτερον σύνθετος, ὀλιγώτερον ἀόριστος, σχεδὸν φυσικὸς. . .

— Νὰ τὰ μας! Δὲν σοῦ το εἶπα, πῶς δὲν ἡξεύρεις τί λέεις; Σὲ βεβαίως λοιπόν ὅτι τὸ "Ορθόπτερόν μου εἶνε στερεὸν καὶ ἀσφαλές, ὅσον εἰμπαρῶ νὰ εἶνε ἀερόστατον!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

15 Ὀκτωβρίου

ΚΤΩΒΡΙΟΣ, μὴν κοινὸς καὶ μετριόφρων, χωρὶς καμμίαν ἐπισημότητα, χω-

ρὶς καμμίαν ἀξίωσιν ὁ καί μένος. . . Εἰς τὸ Ἡμερολόγιον κατέχει θέσιν ὀλωδιδίου ἀφανῆ. Οὔτε ἀρχίζει οὔτε τελειώνει κημμίαν ἐποχὴν. Δὲν εἶνε οὔτε ἀρχηγός, ὅπως ὁ Ἰανουάριος, οὔτε ὑπαρχηγός, ὅπως ὁ Σεπτέμβριος, οὔτε κἀν οὐραγός, ὅπως ὁ Δεκέμβριος. Δὲν προχωρεῖ ὑπερῆφανος ἐπὶ κεφαλῆς οὐδενός, δὲν φορεῖ στολὴν ἐπίσημον, δὲν ἔχει κανὲν παράσημον, δὲν δέχεται θυμίαμα, δὲν ἀκούει πανηγυρικοῦς. Μόνον κατὰ τὰς τελευταίας τοῦ ἡμέρας τὸν φάλλον μετὰ παραφωνίας σπαρακτικὰς οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Βάκχου, οἱ μεθύοντες μετὰ τὸν νέον τοῦ οἴνου. . .

Καὶ ὅμως ἔχει τὴν ἀξίαν τοῦ Ὀκτωβρίου, πραγματικὴν ἀξίαν, ἀληθινὴν ἀξίαν. . . Ἀδιάφορον ἂν δὲν ἀναγνωρίζεται ἐπισήμως καὶ θεωρουμένως. Φαίνεται, ὅτι ὅλοι οἱ ἔχουν πραγματικὴν ἀξίαν, εἶνε μετριόφρονες καὶ ἀποφεύγουν τὰς πομπὰς, καὶ τανάπαλιν. Ἀλλὰ πᾶν ὅ,τι λάμπει δὲ εἶνε χρυσός. Διατὶ ὁ Φεβρουάριος χαλὰ τὸν κόσμον; Διότι εἶνε χυλός, διότι τὸ βάδισμά του κινεῖ τὴν προσοχὴν καὶ προκαλεῖ τὴν εὐθυμίαν. Ἀ, τέτοιαν δόξαν τοῦ τὴν χαρίζεται ὁ Ὀκτώβριος. Ἐχει γερὰ τὰ πόδια τοῦ

αὐτός, ἔχει σωστὰς τὰς 31 τοῦ ἡμέρας καὶ προχωρεῖ σταθερῶς, κανονικῶς καὶ ἀπαράτητος. Πρέπει δὲ νὰ προσέξῃ κανεὶς πολὺ εἰς τὸ βάθος, διὰ νὰ νᾶνακαλύψῃ τί κρύπτει ἰδιαίτερον καὶ σπουδαῖον ὁ Ὀκτώβριος.

Λοιπόν, ὁ Ὀκτώβριος εἶνε καθ'αυτὸ ἡ ἀρχὴ τοῦ Χειμῶνος. Μαζὶ τοῦ θὰ μας ἐπισκεφθῇ τὸ πρῶτον ψυχρὸς, μαζὶ τοῦ θὰ μας ἔλθουν αἱ πρῶται χειμεριναὶ ἀπολαύσεις, μαζὶ τοῦ θὰ μας φαιδρύνουν αἱ πρῶται ἐορταί. Γνωρίζομεν ὅτι ἡ ἡμέρα τοῦ Ἁγίου Δημητρίου εἶνε ἡ πρῶτη ἡ ἐορτὴ τοῦ Χειμῶνος. Ἀλλὰ μήπως τοῦ Ἁγίου Δημητρίου δὲν εἶνε εἰς τὰς 26 Ὀκτωβρίου; Κατόπιν ἔρχεται ἡ μακρὰ ἐκείνη σειρά τῶν ὠραίων ἐορτῶν τοῦ χειμῶνος, μέσα εἰς τὰς θερμὰς αἰθούσας, μετὰ τὰ φῶτα, μετὰ τὴν μουσικὴν, μετὰ τὰ ἄνθη, μετὰ τὰ παιγνίδια, μετὰ τὰ γλυκύσματα, μετὰ τὴν φαιδρότητα.

Αὐτὸς λοιπόν εἶνε ὁ Ὀκτώβριος, — ἀληθινὸς ἀρχηγός, ἀληθινὸς βασιλεὺς. "Ὅλα τὰ ἔχει. . . μόνον Μ δὲν ἔχει. Διὰ τοῦτο μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν τον σέβονται καὶ δὲν τον προσέχουν, ὅσοι τὸν γράφουν Ὀκτώμβριον, παρασύρμενοι ἀπὸ τὸν Νοέμβριον καὶ ἀπὸ τὸν Δεκέμβριον. Σπουδαῖον λάθος, καὶ δυστυχῶς τὸ κάμνουν πολλοί, μικροὶ καὶ μεγάλοι. Καὶ ὁ Ὀκτώβριος, χωρὶς μ, εἶνε φοβερὰ δυσηρηστημένος δι' αὐτό. "Ὅσον μετριόφρων, τόσοι εἶνε καὶ δίκαιοι, καὶ δὲν θέλει νὰ του δίδουν ὅ,τι δὲν τὴν ἀνήκει. . .

25 Ὀκτωβρίου

Σήμερον ποῦ γίνεται ἡ Πέμπτη Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως θὰ ἐνθυμηθῇ ὀλίγον τὴν Δευτέραν, ἡ ὁποία ἔγινε πέρους.

Ἡ ἐρώτησις ἀνήγετο εἰς τὸν κύκλον τῆς οἰκοκυροσύνης καὶ τῆς μαγειρικῆς. Οἱ φίλοι καὶ αἱ φίλαι τῆς Διαπλάσεως ἐκαλοῦντο νὰ εἴπουν ποῖα φαγητὰ τοῖς ἀρέσουν καλλίτερα καὶ πῶς τὰ κατασκευάζουν. Διὰ τῆς ἐρωτήσεως ταύτης ἡ Διάπλασις ἤθελε, κατὰ τὴν φράσιν τῆς καλῆς Μάρθας, «νὰ καταιδάσῃ ὀλίγον τὰ παιδιά καὶ εἰς τὸ μαγειρεῖν» προπάντων τὰ κοράσια, διὰ νὰ λάβουν ἐξ αὐτοῦ ἀφορμὴν νὰ ἴδουν — ὅσα τοῦλάχιστον δὲν τοῖς ἔχον ἔδω — ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλα μαθήματα, ἐκτὸς τῶν μαθημάτων τοῦ Σχολείου, ἐπίσης ὠφέλιμα καὶ ἴσως πολὺ περισσώτερον ἀναγκαῖα διὰ τὴν κόρην, ἢ ὁποία αὔριον θὰ γίνῃ οἰκοδέσποινα.

Γυνή, ἡ ὁποία δὲν γνωρίζει νὰ διευθύνῃ τὰ τοῦ οἴκου καὶ τὰ τοῦ μαγειρείου, εἰς οἷον δὴ πότε κοινωνικὴν τάξιν καὶ ἂν ἀνήκῃ, δὲν δύναται νὰ καυχῇ ὅτι ἔχει τελείαν ἀνατροφὴν. Καὶ ἡ τελειοποίησις τῆς ἀνατροφῆς τῆς πρέπει νὰ ᾤχηται ἐνὸς. Μαζὶ μετὰ τὰ μαθήματα τοῦ

σχολείου, νομίζω ὅτι πρέπει νὰ συμβαδίζουν τὰ ἐργόχειρα καὶ τὰ οἰκίαν ἐργα, καὶ μετὰ τὸ πέραν τοῦ σχολείου, ἐν ἡ δὲ ἔτη πρέπει νὰ φιερωθῶν ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν οἶκον καὶ ἰδιαίτερος εἰς τὸ Μαγειρεῖον.

Ἐκ τῆς ἀρχῆς ταύτης ὀρηθεῖσα ἡ «Ἐνωσις τῶν Ἑλληνίδων» ἐσκέφθη νὰ ιδρύσῃ τὴν πρώτην παρ' ἡμῖν Σχολὴν Ὀἰκοκυροσύνης, ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ λειτουργῇ πρὸ τινῶν ἡμερῶν. Νεάνιδες τῆς καλλιτέρας τάξεως, προσέρχονται καθ' ἐκάστην εἰς τὸ πρωτότυπον αὐτὸ Σχολεῖον, καὶ ράπτουν, καὶ κατασκευάζουν γλυκίσματα καὶ μαγειρεύουν, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν ἐδικῶν διδασκαλιστῶν, τελειοποιούσαι οὕτω τὴν ἀνατροφὴν των καὶ προετοιμαζόμεναι δι' οἰκοδεσποίνας.

Δὲν ἡξεύρω ἂν θὰ ὑποστηρίχῃ μέχρι τέλους τὸ Ἴδρυμα αὐτὸ καὶ ἂν θὰ δώσῃ τοὺς καρπούς, τοὺς ὁποίους περιμένομεν. Ἐπιθυμῶ ὅμως καὶ εὐχομαι νὰ εὐδοκίμησῃ καὶ νὰ ἐξαπλωθῇ ἡ ιδέα διὰ τῆς ιδρύσεως τοιούτων Σχολῶν καὶ εἰς ἄλλας ἑλληνικὰς πόλεις. Διότι ἤθελα πολὺ νὰ ἐβλεπα τὰς ἑλληνίδας κόρας, μετὰ τὴν περάτωσιν τῶν σπουδῶν των, φοιτῶσας εἰς τὰς Σχολὰς ταύτας καὶ ἀποκτώσας συστηματικῶς τὰς γνώσεις ἐκείνας, ἀνευ τῶν ὁποίων δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ καλὴ οἰκοδέσποινα, καὶ κατὰ συνέπειαν οἶκος.

Ἀθῆμαρ.

— Ἀκούσε, Δημητράκη: Δευτέρα Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως, τρίτη Κυριακὴ, τετάρτη Κυριακὴ, πέμπτη Κυριακὴ. . . ἔ, ὅστερα;

Καὶ ὁ Δημητράκης, μεσιδῶν περιφορητικῶς πρὸς τὸ ἀπλοῦν τῆς ἐρωτήσεως:

— Παρασκευὴ Κυριακὴ!

Περὶσσότερον ἀπὸ τὴν δυστυχίαν αὐτὴν, καθιστὰ δυστυχὴ τὸν ἄνθρωπον ἡ ἀνόητος δίψα μιᾶς ἀνεφίκτου εὐτυχίας. Φ.

Η ΜΑΝΑ

Πόσο λατρεύω τὸ χρυσὸ τὸ χέρι Ποῦ τὰ θερμὰ μου δάκρυα σφογγίζει. Τὸ πρόσωπο ποῦ λάμπει σὰν ἀστέρι Καὶ ἐστὶ σκοτὸς τῆς νύκτας με φωτίζει.

Τὸ στῆθος ποῦ τὸν ὑπνοεὐθεῖς μου φέρει Κι ἀπὸ ἡσυχίας γλυκεῖα με πλημμυρίζει. Τὸ μάτι ποῦ γὰρ με δὲν ἔχει ταῖρι Ποῦ μοῦ γελάει καὶ ποῦ με φοβερίζει.

Ἀλλὰ πολὺ περὶότερο λατρεύει. Ἀπ' τὰς πολλὰς τῆς χάρες, ἡ ψυχὴ μου Τὴ φωνὴ της, ποῦ τόσο με μαγεύει, Τὸ γελαστὸ τὸ στόμα της τὸ θεῖο Ποῦ τὸ πρῶτόν μου λέει: ἔσπινε, παιδί μου, Εἰν' ὥρα γὰρ νὰ πῆς εἰς τὸ σχολεῖο.

[Ἐκ τῶν τοῦ Δε Ἀμύταις]

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

Υπενθυμίζομεν εἰς τοὺς θέλοντας νὰ νανεώσουν τὴν συνδρομὴν των εἰς τὴν «Διάπλασιν τῶν Παίδων» διὰ τὸ 20^{ον} αὐτῆς ἔτος 1898, ὅτι ἡ προθεσμία τοῦ δώρου καὶ τοῦ προνομίου λήγει ὀριστικῶς τὴν 31 Ὀκτωβρίου ἔ. ἔ.

ΑΔΑΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΟΣΑ κεφαλάνια στεφανωμένα βλέπω διὰ τῆς φαντασίας ἐμπρός μου! Ἀρχίζει ἡ περίοδος τῶν Βραβείων. Μετὰ τὴν Ε' Κυριακὴν, — λοιπόν; πῶς το βλέπετε τὸ σημερινὸν φυλλάδιον; — θὰ ἔχωμεν τὸν 50ον Διαγωνισμόν τῶν Λύσεων εἰς τὸ προσεχές. Εὐθὺς κατόπι θὰ ἴδῃτε τὰ ποτελέσματα τοῦ μικροῦ Διαγωνισμοῦ τῆς

Μεταφράσεως. Ὑστερα ἔρχεται ὁ Μικρὸς Διαγωνισμὸς τῆς Ζωγραφικῆς, ὁ ὁποῖος κατήντησε μεγάλως ἀπὸ τὰς τόσας ὥραις θαλασσογραφίας ποῦ ἔλαβα. Μετὰ τοῦτον θὰ δημοσιευθῇ ὁ 52ος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων, καὶ εἰς τὸ τέλος ὁ Μικρὸς Διαγωνισμὸς τῆς Ραπτικῆς, ὁ ὁποῖος ἐπροκάλεσεν ἀληθῆ ἐνθουσιασμόν μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν μου. (Μάλιστα περὶ αὐτοῦ θὰ σας εἰπῶ κάτι τι σπουδαῖον μεθ' ἑαυτοῦ, διότι σήμερον δὲν ἔχω τόπον.) Εἰς τὸ ἑξῆς λοιπόν, κάθε φυλλάδιον σχεδὸν καὶ Διαγωνισμὸς. Πόσα βραβεῖα! Πόσα κεφαλάνια στεφανωμένα!

Συγχαίρω πρώτη τὸν Ἐκτορα τὸν Τρῶα διὰ τὸ βραβεῖόν του, καὶ ἀναμένω μίαν του φωτογραφίαν πρὸς δημοσίευσιν. Τὸν εὐχαριστῶ δὲ θερμῶς, διότι θ' ἐνεργήσῃ πρὸς σύστασιν Συλλόγου εἰς τὴν πατρίδα του.

Σὲ βεβαίῳ, «ὅτι δὲν κάνεις κανένα λάθος» Τί με μέλει. Πραγματικῶς σὲ ἀγαπῶ πολὺ-πολύ. Σὲ περιμένω λοιπὸν εἰς τὴν Ε' Κυριακὴν καὶ εἰς τὸν νέον Διαγωνισμόν τῆς Ζωγραφικῆς (ἕως τότε τὰ 30 μαθήματα θὰ ἔχουν γίνῃ 60.)

Ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνης μ', ἐρωτᾷ, μήπως «ἐστράφησεν τὸ πνεῦμα» τοῦ Κιθαροδότη Ἀπόλλωνος; Ἀφ' οὗ θέλῃ νὰ ἔχῃ τὰς βραβευσίας εἰς τὸ γραφεῖόν του, δὲν ἀγοράζει ἐν φύλλον, δὲν κόπτει, δὲς εἰκόνας των μ' ἓνα φαλίδι (ἢ φίλην μου ἡθεύρε καλὰ τὴν χρῆσιν του, ἀφ' οὗ ἐκοίμῃ τὸς αἰδῶς τῆς...) καὶ δὲν τὰς βάζει εἰς ἓνα πλαίσιον νὰ τὰς κρεμάσῃ; ... Αὐτὸ λέγεται «τὸ ὄνν τοῦ Κολόμβου!» «Σὺν λουκουμί» τῆς ἡλῆς τῆς ἀγαπητῆς μου Ἀγαπητοπούλας! Ἡ Λουκία ἀδελφὴ τοῦ Ἐκτορος, ἀκούς ἐκεῖ! Καὶ νὰ το μάθῃ πότε; Ἀκριδῶς ὅταν ἤρχισεν καὶ αὐτὴ νὰ πιστεύῃ, ὅπως ὁ κ. Μοραβίτης, ὅτι ἡ ὁμοιότης τῶν παιδιῶν ἦτο τυχαία! ... Ὅριστε ἐκπληξίς, ὅριστε χαρά! Ὅλιγον σέβας καὶ πρὸς τὸν Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ! Τώρα πλέον, μάθετε τὸ ὄλοι, δὲν εἶνε μαθητὴς τοῦ Ἑλληνικοῦ, ἀλλὰ τοῦ Γυμνασίου, καὶ πρὸς ἐπίμετρον ἔγινε καὶ μέλος τοῦ Μικροῦ Συλλόγου, ἐνεργῶν ἵλονεν νὰ μου κάμῃ συνδρομητὰς. Μὰ εἶνε νὰ μὴ το ἀγαπᾷς τέτοιον παιδί; Χμ! ἐγὼ ὅμως, Ναυτοπούλα μου, ὑποθέτω ὅτι ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ὑμνου τῆς Ἐλευθερίας ἦτο... αὐτὸς ὁ ἴδιος Ὑμνος τῆς Ἐλευθερίας καὶ ὅτι ἠθέλησεν νὰ σου κρυφθῇ.

Βεβαίως, Ταρία-Ταρέλα, θὰ σχετισθῇς γρήγορα μὲ τὰς καλλιτέρας οἰκογενείας τοῦ τόπου, θὰ γνωρίσῃς πολλὰ καλὰ κοράσια καὶ τότε θὰ σου φύγῃ ἡ πλῆξις καὶ... θάρχησὲ τὸ ξεσπάθωμα, διὰ τὸ ὁποῖον σ' εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων.

Ὁραῖον τὸ διήγημα, Ἀρχιαιεὺ, ἀλλ' ὅχι τὸσον καλὴ ἡ γλῶσσα τῆς μεταφράσεως. Σ' εὐχα-

ριστῶ ἐν τούτοις, διότι πιθανὸν νὰ το χρησιμοποίησῃ μὲ νέαν μεταφράσιν.

Αὐτὸ εἶνε, Καραβόγατε. Ἡ Νύμφη τῆς Ἀβύδου ἔλειπεν εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ τώρα ποῦ ἐπέστρεψε βεβαίως θὰ σου στείλῃ τὸ τετράδιον, καθὼς καὶ εἰς ὅσους ἄλλους χρεωστεῖ. — Τότε ποῦ εἶχα δημοσιεύσῃ τὰ ψευδώνυμα τῶν καθυστερούντων, δὲν το ἔκαμα πρὸς τιμωρίαν, ἀλλὰ πρὸς εἰδοποίησιν των, διότι πιθανὸν καὶ μερικοὶ νὰ μὴ ἔλαβον τὸ τετράδιον, τὸ ὁποῖον τοῖς εἶχα στείλῃ καὶ πρὸς τὸ ὁποῖον τοὺς ἐθεώρουν ὀφειλέτας; ἢ νὰ ἔστειλαν αὐτοὶ τὰ ὀφειλόμενα τετράδια καὶ νὰ μὴ τὰ ἔλαβα ἐγώ. Μάλιστα αὐτὸ, ἂν εἶχα τόπον, θὰ το ἔκαμα τακτικὰ.

Νὰ σου ζήσουν, Τσούχτρα, ὁ χρυσὸς σου ἀδελφὸς καὶ ἡ χρυσὴ σου Νυφούλα. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ πολὺ διὰ τὰ κουφέτα ποῦ εἶχες τὴν καλὴσύνην νὰ μου στείλῃς. Αἱ μικρὰ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία ἐπέπεσαν, καὶ γρήγορα τὸ κουτί ἔμεινεν ἄδειον. Ἐλαβαν ὅμως εὐχὰς οἱ νεόνυμφοι, ἔννοια σου!

Τί νὰ σου πῶ τώρα, Κόντε Ραπαράκη! Πραγματικῶς μοῦ φαίνεται «μικερὰμπιλες» καθὼς τὸ γράφεις, μὲ τὰς ιδέας ποῦ σε βασανίζουν. Ἀλθίεβα, εἶνε ἀξιολύπητος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος νομίζει διὰ τὸν ἀγαπῶν ἴσα μὲ τοὺς ἄλλους, ἐν ᾧ ἔχει τὰ ἴδια δικαιώματα... Ἀλλὰ τώρα ποῦ θὰ τελειοποιηθῇ ἡ φωτογραφία μὲ τὰς ἀντιφάσεις τοῦ Ρέντγκεν, θὰ φροντίσω νὰ φωτογραφίσω τὴν καρδίαν μου, καὶ τότε θὰ ἴδῃς τί θέσιν ἔχεις ἐκεῖ-μέσα. — Ἐπιστολὴν σου περὶ δεσέματος τόμου δὲν ἔλαβα. Τί συμβαίνει;

Σκυλάκι μαῦρο, μὲ μακρὰ μαλλιά, ὡ βέβαια θὰ εἶνε πολὺ εὐόμορον, Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς. Ναί, τὴν ἐνθυμοῦμαι τὴν παλαιάν μου φίλην Χριστίναν Ἀγέλαστον καὶ σε παρακαλῶ νὰ μου τὴν φιλήσῃς γλυκά.

Ἥμερος Περιστέρα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξαι καὶ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ μου γράφῃς συχνά. Κατὰ τὴν εὐγενῆ σου ἐπιθυμίαν μετεβίβασα τὰ περισσεύοντα δύο φράγχα εἰς τὸ ταμεῖον τῶν Ἀπορίων.

Βλέπεις τί ἄδικα ποῦ εἶνε τὰ παράπονά σου, ἀγαπητὲ Μουρτζουφι; Μάθε λοιπὸν διὰ εἰσαι σημειωμένος ὡς ὀφείλουν τετράδιον πρὸς τὸν Ἐκτορα τὸν Τρῶα. Συνεπῶς δὲν ἔλαβα προηγουμένην σου ἐπιστολὴν μὲ τὸ τετράδιον. Στείλε ἄλλο καὶ μετάθεσε τὰ παράπονά σου... εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον.

Ὁ κ. Παπαδόπουλος σ' εὐχαριστεῖ, Δο-λ-λ-μὶ, διὰ τὴν ἀφιέρωσιν τῆς Polka-Marche, τὴν ὁποίαν συνέθεσες. Τὴν ἔπαιξεν ὁ ἴδιος εἰς τὸ πίκνο καὶ τοῦ ἤρσεν. Ἀλλὰ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ μὴ τὸν ἀρέσῃ κομμάτι ἀφιερωμένον εἰς αὐτόν;

Τί καλὰ — εἶπε τὸ Ταπεινὸν Ἰον, ἀφ' οὗ ἀνέγνωσε τὴν παρομοίωσιν τῆς Ποιμενικῆς Φλογέρας — ἂν δὲν δύναμαι νὰ ὑπηρετῶ εἰς τὸν στρατὸν τῆς Ἑλλάδος μας, ὑπηρετῶ ὅμως εἰς τὸν στρατὸν τῆς Διαπλάσεως! Καὶ μήπως δὲν εἶνε τὸ ἴδιον, ἀφ' οὗ, ὑπηρετοῦντες Σέ, ὑπηρετοῦμεν τὴν Πατρίδα, κατὰ τὴν ὥραιαν φράσιν τοῦ Κόματος τῆς Σαλαμῖνος;

Θὰ εἶπῃ, Κωνσταντίνε Ζάχε, ὅτι ζητεῖς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου, διὰ νὰ συνεννοηθῇς μετ' αὐτοῦ περὶ τοῦ Μικροῦ Συλλόγου. β', ὅτι εὐχαριστεῖς θερμῶς τὴν Ναυτοπούλαν, διότι ἔγινεν ἀντιπρόσωπος τοῦ Συλλόγου σας ἐν Ἀθῆναις, ἐνεργοῦσα μετὰ μεγάλης δραστηριότητος καὶ ἐπιτυχίας γ' ὅτι καλεῖς καὶ πάλιν τοὺς βουλομένους ἐκ τῶν συνδρομητῶν μου πρὸς συνεργασίαν.

Ρωμηοπούλα, μάθε διὰ τὸ Κόντε Ραπαράκη ἐτήρησε καὶ θὰ τηρήσῃ πιστῶς τὴν υπόσχεσιν σου ἢ δὲ Εὐτυχὴς Θνητὴ σοῦ στέλλει ἓνα φιλάκι. (Ἐ, μικρὰμπιλε; εἰσαι τώρα εὐχαριστημένος;)

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ποτηρὸν Πρεθ-μα (Θέλει νὰ δημοσιεύσῃ ὅτι ἔμαθε τὸ ὄνομα

τῆς Βασιλίσσης τῶν Ἀνέμων; ἔ, ἔπειτα;) Χριστίναν Δεσφύλλα (τί ὥραία ἡ ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν ἔγραψε πρὸς τὴν Μαρίαν Παυλάκη!) Ἀγκάθι (βιαστικά, βιαστικά!) Θαλασσοζάλην, Θέλουσαν, (κατενθουσιασμένην μὲ τὴν «Οἰκογένειαν Μαντζουράνων» ἀλλὰ καὶ ποῖος δὲν εἶνε;) Νικόλαον Μήλιον Βλάσσην, Κερκυραϊκὴν Νύκτα (ὅλα ἐν τάξει;) Σατανᾶρ (ὁ ὁποῖος ἐγνώρισε, καθὼς μοῦ γράφει, καὶ τὸν περιβόητον Χαλασμόν Κόσμον;) Σαυρὴν Γαλανομμάταρ (ἡ ὁποία ἔχει μίαν γάταν ἄσπρην καὶ ἓνα γατάκι μαῦρο, τὸ ὁποῖον ὠνόμασε Πίσσαν;) Ἀνδalousiar, Μυλαῖδην (ἔστειλα;) Ἀύραρ τὸν Ὀρφέως (χαῖρα ποῦ ἔγινες καλὰ ἔστειλα ὅτι ἐξήγησες σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις;) Ἑλλησπορτορ, Αἰμυλίαν Εἰμαρμένην, Ζαχαῖον (τοῦ ὁποῖου αἱ δραστηριοὶ ἐνέργειαι κατανενοῦν ἀνώτερας πάσης εὐχαριστίας;) Ἐλεφθόρα (ἀφ' οὗ δὲν ἀπήντησα, σημαίνει ὅτι δὲν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν του;) Ἀγρυπτορ Φάρον (δὲν πειράζει, ἀγαπητὲ μου, τοῦ χρόνου ὁ Ἀνανίας ἐδῶ θὰ εἶνε πάλιν!) Ὑδωρ τῆς Στυγὸς (ὄχι, ἂν δὲν ἀπατώμαι.) Ἀγρωστορ Τύχηρ (περίεργον πρᾶγμα! τὰ τετράδιά σου ἐχάθησαν;) Γεώργιον Ἀλεξανδρόπουλον Κατίναν Α. Πετσάλην, Νύμφην τῆς Ἀβύδου (εἴμεθα σύμφωνοι;) Ἀετὸν τῶν Ὁρέων, Ναυμαχίαν τῆς Σαλαμῖνος, (εὐχαριστῶ πάρα πολὺ, ποῦ ἤρχισες νὰ συνάξῃς γραμματόσημα διὰ τὰς ἀδελφὰς τοῦ Ἀνανία;) Ξερητευμένο Πονλὶ (τὰ λέγεις πολὺ καλὰ καὶ συμφωνῶ πολὺ, πολὺ.) Ἀλκυονίδα Ἡμέραν, Κιθαροδὸν Ἀπόλλωνα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ ἐκπαιδευτικά;) Ἀύραρ τοῦ Εὐδείνου, Ἀεταρίδα, Σπυρίδωνα Ταμβακᾶν (ἔστειλα;) Ἀγκυραρ τῆς Φιλίας (σε εἰδοποίησα ἐγκαίρως ὅτι ἐπιστολή σου μὲ συνδρομὴν ἐσώκλειστον δὲν ἐλήφθη;) Παλλικάρη τῆς Λατίας, (νομίζεις ποῦ δὲν θὰ ξαναῆλθῃ Καλοκαῖρι καὶ λυπεῖται τόσο;...) Πρόσφυγα Βολιώτισσα, Μόσχαν Βορδῶν, Παλλήροισαν τοῦ Εὐρίπου, Φίλωρα, Πάνον Βαλασάκην καὶ Ὑπολαῖδαν, (ἐκατάλαβα, ἀγαπητὴ μου, ἐκατάλαβα!)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Ὀκτωβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

«Τὸ ξεσπάθωμα εἶνε καθήκον ἡμᾶς καὶ τὸ καθήκον, φρονῶ, ὅδ' ἔχει ὅρια καὶ τέλος».

ΜΑΡΙΑ ΠΑΥΛΑΚΗ

Συνέχεια ἀνευ τέλους: Ἐξεσπάθωσαν ἀκόμη: ὁ Ἰωάννης Γ. Καίτης καὶ μοῦ ἔκαμε 3 νέους συνδρομητὰς ὁ Σπυρίδων Γουλιῆς (1), ὁ Θαναμαστής τῶν Ὁραίων Τεχνῶν (1), ἡ Ταταραῖα Κόρη (1), ἡ Μαρία Παυλάκη (3), ὁ Γαλαξίας (1), ἡ Φίλεργος Κόρη (2) ἡ Τοξότις Ἀρτεμῖς (1), ὁ Διάττων Ἀστὴρ (5), ὁ Ἥλιος (1), τὸ Ἐτοῖ μάρσεσι (1), ἡ Γενναία Ἑλληνίς (1), ἡ Ἀντισμένη Λυγαριά (2), ὁ Ἀλεξάνδρος Σ. Οἰκονομίδης (1), ὁ Γουτεμβέργιος (1) καὶ ἡ Ἀντισμένη Μαργαρίτα (1).

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 30 Νοεμβρίου ἔ. ἔ.

562. Στοιχειοδρίφος.

Βγάλε ἔξ καὶ βάλε μί — καὶ θὰ δῇς εἰς τὴ στιγμή τὸ ποτάμι πῶς θὰ λείψῃ — καὶ ἐν σου μέλος θὰ [προκύψῃ].

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλάνου;

565. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα Ἑλληνικῆς πόλεως:

1) Πηγιόν. 2) Ἀρχαῖος Βασιλεὺς. 3) Ὀρος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθού; τῆς Ἀνατολῆς;